

LUMINĂTORUL

Revista Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada
Anul 91 Nr. 11 - Noiembrie 2005

„ ... Și nu uita nici una din binefacerile Lui. ”

Din cuprins

Intrați în emisie!	3
Ziua mulțumirii	4
A crede fără a te încrede	8
Principiul familiei extinse	10
Interviul lunii	13
Perspective profetice	14
Brâncovenii	17
Maxime, cugetări	19
Cărți pe care le recomandăm	20
Știri de pretutindeni	22
Virtuți spirituale	23

Calendarul Asociației

Între 7 și 12 Noiembrie 2005, din inițiativa lui Liviu Țiplea, președintele Asociației, la Denver va avea loc întâlnirea de lucru a păstorilor din bisericile baptiste române. Sperăm ca acest eveniment să devină o tradiție benefică pentru lucrarea fiecărei biserici și pentru colaborarea dintre biserici.

Prețul unei reviste este de \$2.00 (\$25.00 pe an).
Încurajăm abonarea „in bulk“ - pe biserici.

Abonamentele se fac la: **Ion Cotârlă** - Casier administrativ
3015 W. Kilburn Rd. Rochester Hills, Mi. 48306
Ioncotarla@hotmail.com

„Luminătorul“

Revista Asociației Bisericilor Baptiste
Române din USA și Canada.

48 biserici - 5500 de membrii

Președinte:

Liviu Țiplea (626) 839-5432
liviutiplea@verizon.net

Vicepreședinte Est:

George Dancea (847) 774-6199
gdancea@comcast.net

Vicepreședinte Vest:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Vicepreședinte Canada: Ionel Păsui
(519) 743-4736

Secretar:

Petre Ordeanu

Departamentul de misiune

Titi Cocian (770) 640-7460
tcocian@hotmail.com

Sandu Popa, Dan Paul, Mark
Hobavcovici

Departamentul de sfătuire

Viorel Clintoc (330) 896-1552
vclintoc@hotmail.com
Ioșif Serac (510) 351-1329
Octavian Doboș (623) 376-6808

Casier administrativ:

Ion Cotarla (248) 373-7324
ioncotarla@hotmail.com

Casier misiune:

Moise Filipescu (818) 240-5119
drfilipescu@yahoo.com

Școala Duminicală:

Eusebiu Rus (503)-521-9853
erusu50@yahoo.com

Editor al revistei:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Tipar și expediere

Titus Cocian - Atlanta

Correspondenți:

Titus Cocian - Atlanta
Nelu Ciorbă - Portland
Liviu Țiplea - Los Angeles
Ioan Ciobotă - Timișoara
Gicu Cotleț - Akron
Florian Guler - Detroit
George Dancea - Chicago

„Intrați în emisie!”

Am făcut cale lungă de la Los Angeles la București, am urcat cele zece etaje până la studioul „Vocii Evangheliei”, am deschis prima ușa și când să intru pe a doua ... un afiș luminos mi-a stat în cale: „Nu intrați! Suntem în emisie!”

Mare lucru „emisia” asta, Domnule!

Sunt sigur că fiecare ați văzut pe un vârf de munte, pe o coamă de deal sau în plin deșert o căsuță micuță așezată lângă niște antene enorme. Este vorba despre o stație de radio sau despre un releu de retransmisie. Condamnați parcă să trăiască în singurătate, oamenii sau omul care lucrează acolo pare rupt cu totul de lumea din jur. Dar nu este așa ...

O stație de emisie este mai „zgomotoasă” decât un stadion de 100.000 de oameni! Cel ce lucrează la o asemenea stație sau releu face mai multă gălăgie decât cei ce umplu un uriaș stadion de fotbal, căci gălăgia celor din stadion, oricât de asurzitoare este în perimetrul de beton, se aude cel mult la o sută până la cinci sute de metri în jur. „Gălăgia” celui ce „emite” de la o stație de radio se aude prin conectarea la antenă sau la releu la mii și mii de kilometri distanță, pătrunzând în fiecare casă, în fiecare mașină care are un aparat de radio.

Nu-i de mirare că în ultima vreme am început să spun celor din biserica „Bethel”: „Intrați în emisie!”

Deasupra undelor sonore, deasupra undelor radio și de televiziune există unde spirituale, frecvențe speciale pe care lucrează Dumnezeu la mântuirea oamenilor.

Richard Wurmbbrand povestea că, în anii petrecuți în celula singuratică a închisorii, nu s-a considerat niciodată izolat de lumea din jur. El a știut să folosească timpul într-o lucrare intensă de rugăciune. S-a rugat pentru prieteni, pentru dușmani, pentru cei înălțați în dregătorii, pentru cei bolnavi, pentru cei nemântuiți, ba chiar și pentru cei ... pentru care nu se roagă nimeni.

Este greu să oprești un predicator să predice, chiar și în acea cumplită celulă singuratică! Fratele Richard Șurmbbrand a căutat să-și păstreze mintea sănătoasă și să lucreze cu folos chiar și de acolo. Ca să fie auzit de alții, l-a rugat pur și simplu pe Dumnezeu să preia cuvintele rostite de el acolo, în întunerecul izolării trupești, și să le ducă la cei care au nevoie de astfel de mesaje. Peste mulți ani, când povestea toate acestea în Canada, un om l-a luat deoparte și i-a mărunsit că s-a întors la Domnul în condiții ciudate, auzind niște mesaje în mintea sa, când nu putea să doarmă noaptea. Canadianul a ținut să i le spună și Richard a tresărit auzind fragmente din conversațiile și chemările rostite de el altădată, în temnița „cea mai de jos” a închisorii.

Astăzi, eu am ajuns un POP! Poate că unii dintre voi nu știți despre ce

vorbesc. Pe noua rețea de comunicare mondială numită Internet, fiecare abonat care intră „pe rețea” este un POP, adică un „Point of Presence”, un „punct de prezență”. Deschid computerul și ... pot să ajung oriunde în lume. Pot vizita orice alt POP și pot comunica cu toți cei conectați în această uriașă rețea, asemănătoare unei pânze de păianjen. Cu mult înainte de inventarea Internetului, Dumnezeu avea însă așa ceva. Oriune sunt „doi sau trei” adunați laolaltă, ei se conectează „în Christos”, la realitatea spirituală a prezenței și lucrării Sale. Cuvintele lor, cântările lor, rugăciunile lor sunt preluate de această rețea a trupului lui Christos, răspândit în credincioșii din toată lumea, sunt înălțate apoi la tronul de har al domniei cerești, amplificate și retransmise ca să-și împlinească lucrarea pe pământ. Ca să comunic prin Internet trebuie să existe doi sau trei POP. Ca să comunicăm în lumea spirituală trebuie să existe un minim de „doi sau trei” adunați „în Christos”. Asta înseamnă că nu ne putem aduna oricum ca să ne conectăm la lumea spirituală. Nu este totuna dacă stai spectator, ca unul din mulțimea aceea uriașă, dar ineficientă de pe stadion, sau dacă realizezi că ești „în Christos” și te cuplezi într-o atmosferă de rugăciune și intensă participare duhovnicească !

Iată de ce am ajuns să repet în adunarea sfinților de la Bethel: „Intrați pe emisie! Nu stați doar ca simpli spectatori în biserică!”

Pe vremurile copilăriei mele petrecute în biserica Basarab din șoseaua Nicolae Titulescu nr. 53A, organista bisericii era sora Bușilă. Dânsa se refugiase în România din Basarabia după ce autoritățile comuniste de acolo l-au arestat pe soțul ei, pastorul Bușilă, și l-au dus în Siberia. Rămasă văduvă după „dispariția” celui cu care împărțise lucrarea, sora Bușilă își găsisse noua ei contribuție necesară la viața bisericii în acompanierea cântărilor comune la harmoniu. Când picioarele n-au mai ajutat-o și când nu a mai putut să se deplaseze ușor, sora Bușilă s-a retras într-un mic apartament lipit de clădirea adunării. O știam acolo, izolată de toți, neputincioasă și condamnată parcă să-și aștepte, uitată de toți, moartea. Puțin știam eu pe atunci că mai toți tinerii adunării și mulți din cei adulți făceau pelerinaj la camera serei Bușilă ca să găsească un sfat înțelept, o ureche care să-i asculte cu simpatie și un partener de rugăciune.

Într-o zi, tatăl meu ne-a surprins pe toți spunându-ne că sora Bușilă i-a cerut să-i cumpere ... un glob pământesc din acelea folosite la orele de geografie. Când tatăl meu

i l-a dus, ea i-a explicat: „Am o sumedenie de liste de rugăciune, dar când ajung să mă rog pentru țările lumii mă încurc. Am dorit un astfel de glob ca să pot pune degetul meu pe fiecare țară din lume pentru care mă rog și să nu mă mai încurc.“

Cu siguranță, sora Bușilă a fost o creștină care n-a vegetat degeaba, nepăsătoare la lucrarea lui Dumnezeu și la problemele altora. Ea a știut, chiar și fără radio și fără Internet, să ... „întră în emisie“!

Ceva asemănător făceau și călugării de altădată. Alegând să fugă de lume și să stea în locuri pustii, ei nu se izolau de lume, cum credem unii dintre noi și palidele imitații care par că le urmează exemplul, ci departe de a se izola, ei se „cuplau“ la lumea comunicărilor spirituale asemenea lucrătorilor de la stațiile de releu și se dedicau unei vieți de intensă mijlocire pentru alții.

Regina Scoției a intrat în istorie când a zis: „Nu mă tem de toate armatele Angliei, cât mă tem de rugăciunile lui John Knox!“

Martin Luther a spus: „Sunt foarte ocupat astăzi. Am foarte multe probleme și fără vreo patru ore de rugăciune nu cred că pot să mă descurc.“

Și totuși ... în adunările de astăzi foarte mulți stau ca simpli spectatori și consumatori de spectacole! Ba uneori se mai transformă și în critici, ca cei care-și câștigă faima făcând asta prin ziare și reviste. Puțini știu sau își dau seama că

închinarea plăcută Domnului nu este aceea din „spectacolul exterior al liturghiei sau al procesiunilor și corurilor din catedrale, ci a rămas și astăzi tot aceea făcută „în duh și în adevăr, căci Dumnezeu este Duh și cine I se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr“. Dacă ne adunăm doar ca să ne cântăm unii altora și ca să ne impresionăm unii pe ceilalți, ca să ne căpătăm răsplata de la oameni n-am făcut încă nimica duhovnicește ! Nu am învățat să ne cuplăm la rețea și să „întrăm în emisie“ duhovnicește !

Într-una din diminețile trecute l-am vizitat pe tatăl meu, Vasile Brânzei și l-am găsit puțin abătut. L-am întrebat: „Care-i baiul?“ și mi-a răspuns: „Sunt supărat că nu mai am vloga de altădată! Obosesc foarte repede. Nu mai sunt în stare de mare lucru!“

Mă gândeam cum aș putea vorbi, ce i-aș putea spune ca să-l mângâi, să-l încurajez și să-l scot din starea aceea. N-am apucat însă. A continuat tot dânsul zicând: „Nu-i nimic! Mi-e trupul neputincios, dar asta nu înseamnă că stau degeaba. Am în mine pe Duhul Sfânt! Biblia spune că Antichristul nu poate face ce vrea până nu va fi luat din cale cel care-l oprește, Duhul Sfânt care locuiește în cei credincioși. Deși par neputincios, sunt mai puternic decât Antichrist prin Duhul care locuiește în mine și stau împotriva lucrărilor lui! Sunt important pentru lucrarea lui Dumnezeu în Biserică și în lume!“

Tatăl meu cunoaște Evanghelia pe care a predicat-o timp de o viață întreagă! Uneori vine acasă de la adunare mai obosit decât pe vremurile când vorbea el de la amvon. Toate cele din adunare trec prin el însuși, sunt prelucrate la nivelul duhului și amplificate la nivelul înalt al rugăciunilor. Și el știe să „întră în emisie“ !

Sunt convins că ceea ce se întâmplă sau nu se întâmplă într-o anumită adunare, într-un anumit sat sau oraș într-o anumită țară depinde de numărul și calitatea celor care „întră în emisie“ pe lungimile de undă ale lucrării spirituale.

„În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc“ (Filip. 4:12, 11).

A te deprinde înseamnă a învăța să te acomodezi la realitatea în care trăiești. Se cere un efort și se cere înțelepciune. Deprinderea nu vine de la sine.

Anul acesta, la sărbătoarea mulțumirii, vă propun să medităm puțin la pățania unor oameni amintiți de Domnul Isus într-una din cuvântările Sale. Putem învăța de la ei cum să trăim în viața aceasta ca să fim pregătiți și pentru viața de dincolo. Putem înțelege cum să folosim bogățiile de aici fără ca ele să ne împiedice să ne dobândim fericirea de dincolo de mormânt.

Vă supun atenției un mic studiu al preotului Anthony M. Coniaris cu tema:

Bogatul și Lazăr

Episodul cu bogatul și cu Lazăr, din Luca 16,19-31, a marcat radical viața lui Albert Schweitzer. Schweitzer a mers în Africa în 1913.

SĂRBĂȚOAREA MULȚUMIRII

În 1921 el explica cum această parabolă spusă de Isus l-a făcut să părăsească funcția de profesor la Universitatea din Strasbourg, să renunțe la activitatea sa literară și la cântatul la orgă, pentru a merge în Africa Ecuatorială ca medic. Pentru Schweitzer, bogatul din această parabolă era omul alb, binecuvântat de roadele culturii și științei, iar Lazăr era negrul exploatat și oprimat, lipsit de asistență medicală în boala și durerea sa. Pe scurt, Africa era cerșetorul aflat la porțile Europei.

Ce minunat să vezi cum această teribilă și tristă poveste pe care a spus-o Isus i-a inspirat unui mare om o viață de slujire. Schweitzer a fondat un spital în Africa unde a servit ca medic timp de cincizeci de ani. Gândindu-se la această parabolă, el l-a găsit pe Lazăr de la porțile sale. Să examinăm această minunată parabolă ca pe o dramă în trei acte.

Actul întâi

„Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vizon, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazar, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, pofind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui.“ Primul act se deschide cu o imagine a modului

în care bogatul și Lazăr trăiau pe pământ. Bogatul trăia o viață luxoasă. „Se îmbrăca în porfiră și vizon.“ Adică era îmbrăcat în haine de mii de lei, când majoritatea oamenilor câștigau câțiva lei pe zi. El se veselea „în toate zilele în chip strălucit“. Domnul dă de înțeles că bogatul ducea o viață de gurmând, cu mâncăruri scumpe.

Domnul nu l-a criticat deloc pe bărbat pentru că a fost bogat. Nu l-a numit vreodată înșelător al săracilor sau chiar lacom. A fost un om foarte de succes, o persoană respectabilă, căreia îi plăceau lucrurile bune ale vieții. Domnul nu l-a condamnat pentru aceasta.

Afară, la poarta palatului celui bogat, stătea un biet cerșetor. Numele lui era Lazăr, care înseamnă „Dumnezeu este ajutorul meu“. Și de fapt nimeni, în afară de Dumnezeu, nu îi acordă atenție. Era flămând. Era bolnav. Trupul său era acoperit de bube. Era atât de slăbit și de neajutorat încât nu se putea apăra de câinii ce veneau să îi lingă rănilor. Câinii de atunci nu erau animale de casă, ci bestii murdare. Lazăr trăia din resturile de pâine aruncate de bogat. În acea vreme nu existau șervețele la masă. Oaspeții își foloseau degetele pentru a rupe bucăți din pâine, iar resturile le aruncau în stradă pe fereastră. Aceasta era pâinea „ce cădea de la masa bogatului“. Iată deci imaginea din actul întâi: un bogat învelit în porfiră și vizon; Lazăr acoperit de bube urâte. Unul petrecea în fiecare zi; altul încerca să supraviețuiască cu resturi. Unul avea tot felul de servitori să-i împlinescă

poftele; altul avea doar câini să îi lingă rănilor.

Actul al doilea

Al doilea act povestește despre moartea celor doi oameni: „Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat.“ Slăbit, bolnav și înfometat, era de așteptat că Lazăr nu va mai trăi mult. Nu se spune nimic despre înmormântare. Era prea sărac pentru a-și permite așa ceva. Și de fapt nu avea nici un prieten. Totuși, el care nu a putut avea parte nici măcar de o înmormântare decentă, el care nu a avut ca prieteni decât câinii, tocmai el este ridicat în ceruri de îngeri. „Și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam.“ Situația pentru bogat este diferită. El „a murit și a fost înmormântat“. Aici parabola ne precizează existența înmormântării. Trupul a fost întotdeauna important pentru acest bogat, deci putem fi siguri că a avut parte de o înmormântare la fel de fastuoasă ca viața trăită. El a trăit mai mult decât Lazăr, pentru că Dumnezeu, în mila Sa, i-a permis o viață mai lungă pentru ca să aibă timp să se pocăiască.

Actul al treilea

Al treilea act ne prezintă soarta celor doi după moarte. „Și în locuința morților, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el (bogatul adică) a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui.“ Amândoi se trezesc conștienți pe lumea cealaltă. Deși nu se cade să construim o teologie

a vieții de apoi pe baza acestei parabole, există totuși unele fapte importante ce reies de aici. În primul rând vedem că moartea nu distruge conștiința. Bogatul și Lazăr nu dorm și nici nu sunt incapabili să știe ce se întâmplă cu ei. Sunt conștienți. În al doilea rând, moartea nu distruge identitatea. Lazăr este tot Lazăr, iar bogatul este tot bogatul. Moartea nu poate schimba personalitatea. Eul personal supraviețuiește morții. În al treilea rând, moartea nu distruge memoria. Bogatul își amintește de viața sa de pe pământ. Își amintește și de Lazăr, precum și de frații săi. În fine, moartea nu poate distruge destinul nostru. Pe pământ, bogatul și Lazăr au mers pe căi diferite. Au făcut alegeri diferite. Au trăit în lumi diferite. Aceleași lumi diferite se regăsesc și în eternitate. Ei sunt în cele două lumi ale raiului și iadului.

Parabola ne spune că bogatul s-a trezit în iad, iar Lazăr, săracul, în rai. Întrebarea este: de ce? De ce s-a trezit bogatul în iad? Ce a făcut de a meritat o asemenea soartă? Răspunsul este: nu a făcut nimic. Nu a făcut nimic pentru Lazăr. Nu l-a persecutat niciodată. Nu l-a lovit niciodată trecând pe lângă el. Nu l-a alungat niciodată de la poarta sa. Doar l-a ignorat. L-a acceptat pe Lazăr ca parte a peisajului inevitabil al vieții. Lazăr era chiar acolo, la poarta bogatului, dar acesta nici nu îl mai sesiza. Când Maria Antoaneta s-a căsătorit, a dat poruncă să fie îndepărtați toți cerșetorii de pe străzile de-a lungul cărora urma să treacă procesiunea ei de nuntă. Ea nu a dorit ca vreo priveliște urâtă sau tristă să îi strice fericirea. Era cel puțin conștientă de existența cerșetorilor. Nu se poate spune același lucru și despre bogatul din parabolă. El era conștient de existența unei singure persoane: el însuși. Acesta a fost păcatul lui.

Parabola nu va avea nici un efect în viața noastră dacă nu ne vedem pe noi înșine în ea exact așa cum a făcut-o Albert Schweitzer. Să nu îndrăznim să ne așezăm altundeva decât lângă omul bogat. „Dar“, veți spune, „eu nu sunt bogat!“ Sunteți însă, în comparație cu cineva care are mult mai puțin decât aveți Dvs. Există întotdeauna cineva mult mai sărac decât Dvs. În timp ce luați masa, 417

oameni mor de foame în întreaga lume. Aceasta înseamnă 7 morți în fiecare minut. 417 în fiecare oră. 10.000 morți în fiecare zi. Majoritatea dintre ei copii. Ce pot însă să fac? Sunt multe lucruri pe care le puteți face. Puteți face o donație la una dintre multele agenții care asigură hrana celor flămânzi, sau să inițiați o campanie în propria Dvs. parohie, pentru a se colecta hrană pentru cei flămânzi. Putem fi suficient de conștienți pentru a fi preocupați.

Însă bogățiile nu se limitează la posesiunile materiale. Suntem bogați în iubire, în înțelegere, în simpatie, în compasiune, în iertare. Peste tot în jurul nostru - și chiar pe pragul nostru - zace o lume înfometată tocmai de aceste lucruri: iubire, înțelegere, iertare.

De multe ori suntem șocați de o sinucidere sau de o cădere nervoasă din cartierul nostru sau din parohia noastră. Deodată realizăm faptul că aici a fost o persoană care a cedat din cauza lipsei de iubire a noastre a tuturor; aici a fost o persoană care a trăit în tenebre. Și noi înșine am ocolit-o. Am simțit o oarecare teamă și stinghereală în prezența sărăciei și a amărăciunii sale. Așa că pur și simplu am împins-o într-o mai adâncă singurătate. Și nu a fost nimeni care să o iubească pentru a o scoate din izolarea și din rătăcirea sa.

Fiecare dintre noi are un Lazăr la ușa sa. Cel defavorizat, cel flămând, cel nedorit, șomerul, cel bolnav, cel întristat, cel închis în sine, cel nesigur, cel singur, cel neiubit - toți zac la ușa noastră având nevoie de iubirea lui Dumnezeu și a noastră. Au nevoie de mai mult decât fărâmiturile de la masa noastră.

Nu este un păcat să fii bogat. Părintele Avraam, în al cărui sân a ajuns Lazăr, a fost unul dintre cei mai bogați oameni ai timpului său. Era bogat însă nu doar în posesiuni materiale, ci și în credință și iubire. Nu este un păcat să fii bogat, însă este un păcat să fii bogat și să nu îți pese, să nu iubești, să nu fi preocupat, să nu fi conștient, să nu observi, să nu ajuți.

„Trmite pe Lazăr“

Fiind în chinuri, bogatul experimentează pentru prima oară ceva asemănător cu iubirea. Se gândește la cei cinci frați ai săi și îi cere lui Avraam să îl trimită pe Lazăr înapoi pe pământ pentru a-i avertiza cu privire la soarta care îi așteaptă dacă nu își îndreaptă căile. El îi spune lui Avraam: „Rogu-te, dar, părinte, să îl trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin“.

Nu este o iubire adevărată aceea care îl face pe bogat să se gândească la frații săi. Insinuează că el însuși nu a fost avertizat în mod corespunzător. Încearcă să se justifice pe sine acuzându-l pe Dumnezeu că este nedrept. „Dacă aș fi fost suficient avertizat, dacă aș fi știut că acest loc va fi sfârșitul vieții mele pământești, nu aș fi venit aici. Dar fă acum ca cel puțin frații mei să fie avertizați“.

„Nu“, i-a spus Avraam, „au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei.“

„Nu“, a spus bogatul, „ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi.“

Însă Avraam a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți“.

Minunea mare este că după Moise și profeți, Dumnezeu a trimis într-adevăr pe cineva dintre morți să ne avertizeze. L-a trimis pe Cristos. Asemenea lui Lazăr, Cristos a fost „disprețuit și cel din urmă dintre oameni“. Asemenea lui Lazăr, a stat la poarta lumii atunci când s-a născut în peștera din Betleem. Asemenea lui Lazăr, trupul său a fost acoperit de răni. A fost „străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre“. A venit ca unul dintre noi - un frate - pentru a ne avertiza și a ne salva pe noi, cei cinci frați ai săi. „Să nu ne așteptăm ca Dumnezeu să dea un semn mai mare decât acesta; nu există nici unul mai mare. „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“

Ascultați așadar cu atenție atunci când Cristos va spune cuvântul lui

Dumnezeu. Priviți la viața voastră pentru a vedea unde zace Lazărul vostru.

P.S.

De această sărbătoare a mulțumirii, în mijlocul abundenței și fericirii, se cuvine să ne întrebăm: „Cum stăm cu Lazărul nostru cel de la ușă?”

Care este atitudinea noastră față de cei săraci? Într-un text nebăgat prea mult în seamă, Ioan ne amintește pasiunea Domnului Isus pentru ajutorarea săracilor. În noaptea trădării Sale, între Domnul Isus și Iuda are loc un dialog pe care ceilalți nu-l înțeleg:

„Cum a fost dată bucașica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: „Ce-ai să faci, fă repede.” Dar nimeni din cei ce ședeau la masă, n-a înțeles pentru ce îi zisesse aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: „Cumpără ce ne trebuie pentru praznic” sau îi poronca să dea ceva săracilor” (Ioan 13:27-29).

În ceasul acela de noapte, nimeni nu s-ar fi mirat dacă Domnul Isus ar fi fost preocupat de unul din două lucruri: să aibă grijă de cele trebuincioase praznicului sau să dea săracilor. Este evident că ucenicii erau obișnuiți cu această preocupare a Domnului pentru cei săraci. Nu este de mirare că și ei au făcut-o una din învățăturile prioritare ale bisericii lui Christos.

Pavel mărturisește că „stâlpii” bisericii din Ierusalim, Ioan și Petru, „Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci și chiar așa am și căutat să fac” (Galateni 2:10).

Iacov, unul din frații Domnului Isus, devenit lider al bisericii de la Ierusalim, definește creștinismul în acești termeni:

„Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27).

Iată câteva maxime despre sărăcie și bogăție prin care putem completa cele ce au fost deja spuse pe marginea acestui subiect:

Sărăcia nu este dezonorantă în sine, atâta vreme cât nu este produsul lenii, ignoranței sau risipei.

Ce este mai mare decât Dumnezeu, nu-l au cei bogați, dar este în posesia tuturor săracilor? Nimic!

Dacă aduni toată viața bani de frica sărăciei, ai ajuns deja sclavul ei!

Sărăcia este foarte frumoasă în poezie și în predici, dar foarte neplăcută în viața practică.

Unii se cred săraci doar pentru faptul că nu reușesc să aibe tot ce le trece prin minte!

* Dacă ai fost vreodată cu adevărat sărac, rămâi cu o mentalitate de sărac toată viața.

* Sărăcia - iată ceva ce nu se poate cumpăra cu bani!

* Ești sărac sau bogat în funcție de ceea ce ești, nu de ceea ce ai.

Sărăcia este o virtute a cărei valoare este prea mult exagerată de cei care au încetat de mult să o mai practice.

Multă carne, mulți viermi; multă bogăție, multe griji; multe slujitoare, multă destrăbălare; mulți robi, mulți hoți; multe femei, multe vrăjitoare; mult studiu, multă viață; multă știință, mulți ucenici; multă dreptate, multă pace.” - Hilel

Dacă civilizația noastră nu va fi răscumpărată din punct de vedere spiritual, nu vom rezista nici din punct de vedere material. - Woodrow Wilson

Halal civilizație! Cel sărac se îngrijorează pentru ce va mânca, în timp ce bogatul se îngrijorează de ceea ce a mâncat.

Cel mai bun lucru pe care ți-l poți aduna pentru bătrânețe ești tu însuși.

Ruinele Babilonului, dărâmurile de la Palmira și Baalbeck, columnele frânte din Forumul Roman vorbesc toate mai puternic decât glasul Sinaiului. Care le este mesajul?

Sic transit gloria mundi („Așa trece slava lumii”)

„Oricât de avansat ar ajunge un popor, oricât de puternic și oricât de irezistibile i-ar fi cuceririle, din clipa în care Îl scoate pe Dumnezeu din calcule este sortit pieirii.

Dacă nu ești darnic dintr-un câștig modest, nu vei fi darnic nici în bogăție.

* Dărnicia este forma maximă de potență.

Dumnezeu nu trece prin crize financiare, singura Lui problemă este că și-i ține banii în buzunarele noastre! - Petru Lascău

Copilul care i-a dat Domnului Isus cele cinci pâini și cei doi pești n-a rămas flămând.

Duhul Sfânt este factorul de bază când este vorba de dărnicie. Această lucrare este o problemă de inimă, nu de buzunar.

Existăm vremelnic prin ceea ce luăm din jur, dar vom trăi veșnic prin ceea ce dăruim. - Douglas M. Lawson

Dăruirea de bani este un indiciu bun pentru sănătatea mintală a cuiva. Nu există boli care să se manifeste prin dărnicie, dar ... invers ...

Și pentru că tot a venit vorba despre înțelepciune, poate se găsește cineva binevoitor care să-mi explice și mie de ce „Ziua mulțumirii” se mai numește și ziua ... curcanului.

A crede fără a te încrede

„Dacă Dumnezeu n-ar exista, ar trebui să-L inventăm“ a spus unul din filosofii secolului trecut, iar altul, mult mai sceptic în capacitatea omenirii de a se descurca fără ajutorul divin a adăugat: „Secolul douăzeci și unu va fi sau religios sau nu va mai fi ...“

În linia acestor gânditori se înscrie și un editorial scris de Bogdan Aurel TELEANU și apărut în ziarul românesc „Ziua“. Iată câte ceva din conținutul acestui articol:

Valoarea socială a credinței în Dumnezeu

Teoria creaționistă este mai degrabă o problemă americană decât una europeană și, mai ales, românească. Disputa dintre creaționiști și evoluționiști nu se datorează atât religiozității Statelor Unite ale Americii, cât mai ales faptului că religia a devenit un simplu obiect de cercetare științifică. Din această cauză, criza socială pe care o traversează unele societăți care se pretind religioase nu se datorează credinței în Dumnezeu,

cât mai degrabă a neoateismului cu care ele se confruntă. Astfel, în țara noastră, critica teoriei creaționiste în favoarea celei evoluționiste cu scopul de a dezavua credința creștină - așa cum a procedat recent un jurnalist român - este cel puțin imprecisă, dacă nu chiar eronată.

Astăzi, mai mult ca oricând, se vorbește de o criză socială la nivel mondial. Georges Minois, autorul volumului intitulat „Istoria ateismului“, consideră că această criză se datorează neoateismului cu care se confruntă societatea contemporană. Caracteristica acestui tip de ateism, care periclitează viitorul și dorința de supraviețuire a întregii umanități, o reprezintă indiferentismul sau ignoranța, iar principalul său efect îl constituie disoluția credinței religioase. Simptomele acestui ateism se regăsesc, din păcate, tocmai în rândul adeptilor diverselor religii care practică o viață religioasă din care virtutea credinței este mult slăbită: „Aceasta este autentică

victorie a ateismului. Un ateism care nu-și pronunță numele, un ateism care cucerește fără să o vrea, fără să premediteze și fără să fie măcar conștient de sine însuși. (...) Civilizația anului 2000 este atee. Faptul că încă se vorbește de Dumnezeu, de Allah, de Iehova sau de alții nu schimbă situația cu nimic, întrucât conținutul discursului nu mai este religios, ci politic, sociologic, psihologic“.

1. Prin urmare, principala cauză a crizei sociale prin care trece omenirea întreagă o reprezintă un fenomen de masă care are la bază disoluția virtuții credinței în Dumnezeu.

Pornind de la premiza deprecierii virtuții credinței religioase, suntem înclinați, mai degrabă, să ne însușim opinia mitropolitului Nicolae Bălan (1882-1955) care considera că atât cultura, cât și civilizația europeană sunt într-o etapă de „alfabetizare creștină“. „Unii oameni - afirmase el, având în vedere contextul istoric în care trăia - au crezut că e cazul să

învinuiască creștinismul de această nenorocită prezență a războaielor în veacul nostru. Ei se întrebă: Cum de n-a putut avea creștinismul, în decursul celor aproape 2000 de ani, atâta influență asupra sufletelor încât să fie în stare să evite războiul? Desigur se putea lucra mai mult din partea Bisericilor creștine în domeniul acesta. Dar prezența războaielor nu vădește slăbiciunea creștinismului, ci arată adâncimea până la care a pătruns păcatul în ființa oamenilor, de nu-i lasă să asculte și să urmeze glasul evangheliei Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dacă omul ar asculta și ar împlini îndemnul creștinismului, războiul ar fi înlăturat azi din lume. Dacă el totuși există, în formele celor mai sălbătice distrugerii, folosind toate născocirile minții spre acest scop infernal, aceasta e o dovadă că noi suntem în trăirea creștinismului abia la început, abia la alfabet. Omenirea încă nu s-a pătruns până în adâncul ființei sale de duhul lui Christos și idealul evanghelic“.

2. Întărirea credinței în Dumnezeu este singura soluție de rezolvare a crizelor religioase, politice, sociologice, psihologice etc. cu care se confruntă întreaga omenire. Motivul lipsei unui comportament moral, care se manifestă sub forma obtuzității, a lipsei de înțelegere, a pasiunii oarbe care îl determină pe om să se comporte în mod egoist și să ignore realitatea, îl constituie - după cum afirmă filozoful german Robert Spaemann (n. 1927) - incapacitatea recunoașterii valorilor sau, mai precis, a existenței unei ierarhii a valorilor.

3. Din punct de vedere creștin, această ierarhie este polarizată de valoarea Binelui Absolut, adică de Dumnezeu, sursa tuturor valorilor și Cel care dă valoare lumii. Orientarea axiologică ascendentă a omului spre Dumnezeu nu presupune, însă, depășirea condiției umane, modificarea evoluționistă a ființei umane, în sensul realizării superomului (engl. superman), ci, dimpotrivă, tocmai deplina realizare a condiției sale umane prin transformarea interioară a omului în acord cu voința lui Dumnezeu.

În concluzie, ignorarea valorilor capabile să stabilească legătura omului cu Dumnezeu are efecte negative asupra oamenilor, predispunându-i, din punct de vedere social, la tot felul de anomalii comportamentale. Astfel, atâta timp cât virtutea credinței va fi slabită, făcând loc ateismului sau falsei credințe, omenirea se va confrunta cu o criză perpetuă a valorilor și o tot mai accentuată afirmare a nonvalorii și anarhiei. Iată de ce, din punctul nostru de vedere, singura soluție de revigorare a societăților aflate în criză, în sensul arătat de jurnalistul român, o reprezintă reconsiderarea valorii sociale a credinței în Dumnezeu, și nu anihilarea ei.

P.S. - Inventarea religiozității fără conținut religios nu este o invenție modernă și nici nu L-a luat pe Dumnezeu prin surprindere.

Forma goală a sentimentului transcendent este o manifestare proprie ființei umane, așa cum a fost ea creată de Dumnezeu. Creatura aceasta nu este un simplu „animal“, ci un „veșnic căutător după Dumnezeu“, un „însetat după eternitate“ și „un împătimit după semnificație“. Verticalitatea ființei umane este legată de înălțimea înfăptuirilor ei pe terenul aflat la intersecția dintre acum și atunci, aici și acolo, omenesc și divin. A fi uman înseamnă, pe lângă o sumedenie de alte lucruri, și a fi profund religios. Filosoful și psihiatrul austriac Karl Gustav Young observa că, pe lângă tiparele înnăscute ale vorbirii și al gândirii raționale, omul este dotat și cu un tipar religios. Acest tipar face ca toate popoarele, indiferent de care parte a globului ar trăi ele, să aibe manifestări religioase. Tiparul religios îi cere omului să fie umplut cu „ceva“ sau cu „cineva“. Când îl umplem cu „ceva“, devenim „superstițioși sau mistici“; când îl umplem cu „cineva“ devenim „idolatrii“.

Faptul că sfârșitul istoriei va găsi lumea la fel de religioasă ca oricând, în ciuda progreselor tehnologice, științifice și sociale, a fost prevăzut de Creatorul nostru care a spus:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie, fără

dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; *având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea*“ (2 Timotei 3:1-5).

Oamenii moderni cheltuiesc mai mult pentru zidirea și întreținerea lăcășurilor religioase (biserici, mănăstiri, catedrale, etc.) decât pentru a face cu adevărat voia lui Dumnezeu. Așa cum spunea marele învățat Nicolae Iorga: „Oamenii L-au închis pe Dumnezeu în biserici pentru a fi mai liberi ei în lume.“

Scopul etern al religiei („religare“ lat. = reluarea legăturii) este „deplina realizare a conditiei sale umane prin transformarea interioară a omului în acord cu voința lui Dumnezeu“ cum spune autorul articolului citat.

Așa cum spune și titlul acestui material, „A crede“ și „a te încrede“ sunt lucruri foarte diferite. A crede măsoară disponibilitatea personalității noastre să-i acordăm lui Dumnezeu „dreptul“ de a exista în univers, în timp ce a te încrede desemnează o stare de abandonare totală în persoana, planul și puterea lui Dumnezeu. A crede te poate face religios, a te încrede te duce la o relație personală salvatoare cu Dumnezeu, Creatorul acestui univers față de care ne-am separat prin păcat și prin înstrăinare.

Principiul familiei extinse

Nimeni nu trăiește ca o insulă pustie, izolată în largul oceanului. Suntem legați între noi printr-o mulțime de legături nevăzute.

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” - Geneza 2:24

Deși ne căsătorim cu o singură persoană, de înrudit, ne înrudim cu o întreagă „familie”.

Poate că vi se va părea că această afirmație contrazice textul din Geneza 2:24, dar capitoul de față vă va arăta că nu așa stau lucrurile.

O familie tânără are uneori tendința să creadă că se poate descurca și singură. Nu uitați însă să-I mulțumiți lui Dumnezeu dacă

v-a dat binecuvântarea să-i mai aveți alături și pe părinții voștri. Nu-i aruncați la gunoi. Aveți încă multă nevoie de ei în hotărârile vieții voastre.

Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - „ca să fii fericit și să trăiești multe zile pe pământ” - Efes. 6:3,4

Cine ascultă de părinți este un om înțelept, care va scăpa de multe neazuri. Învățați din experiența lor, ca să nu învățați din greșelile voastre. Ascultați ce spune Solomon:

„Planurile nu izbutesc când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sfinți”.

Toate aceste sfaturi, sunt doar atât: „sfaturi”. Simpla lor lectură nu vă va putea garanta fericirea.

Fratele Simion Cure obișnuia să spună: „Sfaturi putem da, dar minte ba!”.

Rămâne la latitudinea voastră să primiți aceste sfaturi sau să nu le primiți, să fiți fericiți ascultând de ele sau să suferiți consecințele unui duh împotrivor.

Biblia spune: „Inima celor pricepuți caută știința, dar gura celor nesocotiți găsește plăcerea în nebunie” (Prov. 15:14) și „Urechea care ia aminte la învățăturile care duc la viață, locuiește în mijlocul înțelepților” (Prov. 15:31).

Desprinderea de părinți

Când încetează părinții să mai fie părinți și copiii să mai fie copii? Iată o întrebare căreia se merită să ne ostenim să-i aflăm răspunsul.

Deși pare paradoxal, persoanele care ne-au dat viață și ne iubesc cel mai mult în această lume ne pot cauza uneori și cele mai sfâșietoare necazuri.

Vai, câți băieți, la vârsta căsătoriei, au ajuns în pragul disperării, nereușind cu nici un chip să fie în același timp și copii ascultători și soți plini de iubire! Și vai, câte fete remarcabile au reușit să cucerească inimile soților lor, dar n-au avut nici un fel de succes în încercarea lor de a fi și pe placul ... soacrelor lor!

Cine este de vină? Greșelile se fac, de obicei, de ambele părți. Trebuie multă înțelepciune ca să poți pune ordine și echilibru în relațiile „familiei celei mari“. Problema este cu atât mai complicată, cu cât ruperile definitive nu sunt nici ușoare, nici de dorit. Avem cu toții trebuință unii de alții.

Între rudenii există interdependențe și limitări reciproce. Copiii, părinții, socrii și ginerii, nurorile și cuscrii sunt strâns legați prin legături sentimentale și totuși ... separați în lumea propriilor lor cămine.

Interdependențe

Nevoia de înțelepciune

Tinerii căsătoriți care pleacă împreună pe drumul vieții trebuie să știe că nu le va fi întotdeauna ușor. Vor fi obstacole, vor fi greutăți și vor fi încercări, cărora doar cu greu le vor putea face față. Cine-i va ajuta pe cărare?

Părinții sunt ajutoarele datorite de Domnul și este bine să știm să le prețuim ca atare. Deși pare nou pentru proaspeții căsătoriți, drumul căsniciei a fost deja bătătorit de alții care au mers pe el înaintea lor. Cei tineri trebuie să accepte că înțelepciunea nu s-a născut doar odată cu ei. Ea a existat cu mult înaintea lor. Experiența de viață a

părinților lor le poate deveni un „neprețuit“ pedagog pentru viață.

Îmi aduc aminte de o ocazie în care m-am întors acasă mult după ora admisă, cu câteva minute după miezul nopții. Condusesem acasă pentru prima dată pe una din fetele de la biserică. Casa ei era tocmai în cealaltă parte a orașului, așa că a trebuit să mă întorc cu una din „mașinile de noapte“. Părinții mei mă așteptau cu lumina aprinsă. A urmat o scurtă explicație din care eu am căutat să scap ușor, fără a spune prea mult despre „legătura sentimentală“ în care intrasem. Tatăl meu m-a privit lung, puțin muștrător și mi-a spus: „Măi, tu crezi că noi n-am trecut pe „strada“ asta? Ai uitat că și noi am fost tineri? Tu de-abia începi. S-ar putea să faci greșeli. De aceea este mult mai bine pentru tine să ne spui tot și să cauți înțelepciune în sfatul nostru“.

Din cauza diferențelor de „generații“, cei tineri sunt ispițiți mereu să creadă că părinții lor sunt „învechiți“ și că nu le pot fi de nici un real folos. Tragică greșeală!

Unde se duc ei, când au nevoie de sfaturi? La alți tineri la fel de neexperimentați ca și ei! Urmarea este că „dau în gropi“ și „se străpung singuri cu o sumedenie de chinuri“. Fără să-și dea seama, ei urmează calea lui Roboam, care și-a pierdut împărăția pentru că a neglijat sfatul bătrânilor și s-a luat după prietenii lui mai tineri (1Regi 12:1-19).

Oare nu citise Roboam cuvintele de înțelepciune lăsate lui drept moștenire de tatăl său Solomon?

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!

Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău, și un lanț de aur la gâtul tău“ (Prov. 1:8-9).

Nevoia de ajutor

Independența exagerată și prost înțeleasă îi lipsește uneori pe cei tineri de „cel mai dezinteresat ajutor“ care le stă la dispoziție. Această situație este curmată uneori de „legea vieții“. La nașterea nepoților, socrii și părinții devin dintr-o dată „un rău necesar“.

Greutățile financiare din primii ani sunt și ele „imbolduri“ ca cei tineri să se întoarcă înspre părtășia

părinților și înspre „buzunarul“ din care s-au obișnuit să ia în adolescență. Se instaurează atunci un fel de armistițiu provizoriu cu șanse foarte mari de permanentizare.

Nevoia de îngrijire

Cei proaspăt căsătoriți nu trebuie să uite că vor ajunge și ei odată bătrâni. Cine-i va ajuta atunci? Copiii lor?

Cine vrea să se asigure de ajutorul copiilor săi la bătrânețe, să facă bine și să le arate din practică cum se face aceasta. Nepoții care-și văd bunicii neglijăți, n-au o pildă bună pe care să o urmeze.

Una din acele rânduieli nescrise ale vieții este că părinții trebuie să-și îngrijească copiii până la maturitate, iar după aceea, copiii trebuie să le întoarcă binele făcut și să-i ia sub propria lor îngrijire. Trecerea timpului face ca raporturile să se inverseze. Dacă a fost normal ca părinții să aibă grijă de noi, la fel de normal este și ca noi să avem grijă de ei la bătrânețe:

„Căci dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios“ (1 Tim. 5:8).

Aceasta este o „lege a lui Dumnezeu“ pentru viața de familie și cine o calcă va fi pedepsit pe măsură.

Limitări

Deși sunt legați de interdependențele enumerate mai sus, părinții și copiii au dreptul și la un anumit grad de „independentă“ care să le asigure propria lor identitate. Există un anumit sens în care orice tânăr trebuie să îndeplinească porunca din Geneza: „De aceea, va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa“.

Dreptul la greșeală

Până la căsătorie, majoritatea părinților s-au străduit din răspuțeri să-i ferească pe copiii lor de greșeli. Din momentul căsătoriei, copiii trebuie să lăsați să-și croiască propriul lor drum în viață. Lucrul acesta nu este ușor de făcut, dar face parte din regulile vieții.

Unii tați se desprind foarte greu de fetele lor. Îmi aduc aminte de un astfel de tată care zicea: „Am sentimentul că dau o vioară de mare preț, un „stradivarius“, pe mâna unei maimuțe“.

Alteori, mama se desprinde greu de băiat: „Toată viața a fost un copil sensibil! Ea nici nu știe să gătească! O să facă ulcer la stomac, săracul!“

Unor astfel de părinți trebuie să li se spună blând, dar hotărât: „Dați-vă la o parte! Amintiți-vă cum ați început și voi. Aduceți-vă aminte de greșelile voastre. Fiecare nouă căsnicie este un unicat și fiecare pereche de noi căsătoriți are „dreptul“ la greșelile ei. Anumite lucruri nu se învață decât pe propria piele“.

Dreptul la identitate

Fiecare părinte se vrea imitat de copiii săi. Din această cauză, socrul este ispitit să-și cicălească mereu ginerele și fiecare soacră nu suportă ca nora ei să facă „altfel“. Prea multă dragoste și atenție „sufocă“ însă și astfel de părinți neînțelepți își înstrăinează, fără să vrea, copiii. Ei nu își dau seama că, puși în situația de a alege, copiii lor vor trebui să aleagă să trăiască pe propriile lor picioare.

Există însă și socri înțelepți. Mi-a plăcut întotdeauna maniera în care s-a apropiat Ietro, preotul Madianului, de Moise. Deși îi era ginere, Ietro nu l-a umilit niciodată pe Moise cu sfaturile lui, ci l-a lăsat întotdeauna să aleagă:

„Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor“ (Exod 18:23).

Nu este de mirare că Moise nu a vrut să se despartă de un asemenea socru:

„Nu ne părăsi, te rog; fiindcă tu cunoști locurile unde putem tăbări în pustie; deci tu să ne fii călăuză. Și dacă vii cu noi, te vom face să te bucuri de binele pe care ni-l va face Domnul“ (Num. 10:31).

Copiii trebuie lăsați să-și aibă viața lor, iar părinții trebuie să învețe să-i cinstească și să le respecte hotărârile.

Imi amintesc că fratele Cure îi spunea unui tată care-și cicălea băiatul căsătorit de curând: „Dacă

l-ai învățat destul până l-ai însurat, lasă-l în pace; iar dacă crezi că nu te-a ascultat atunci, ce te face să crezi că te va asculta acuma?“

Dreptul la taină

Fiecare familie își are tainele ei. Așa este normal.

Deși ar vrea să știe tot, părinții celor căsătoriți trebuie să accepte această nouă realitate. Nu este bine și nici folositor să știi toate micile conflicte inerente primelor luni sau ani de căsnicie. În perioada „ajustării“, între cei doi soți vor sări de multe ori scânteie. Ele vor fi stinse repede în șuvoiul iubirii. Aceleași scânteie pot însă porni în inimile părinților focuri care nu se vor stinge ușor. Iată de ce este mai bine ca părinții să nu știe tot.

Cel mai bun cadou de nuntă care ni s-a făcut nouă a fost o garsonieră la Pașcani, departe de ochii și urechile iscoditoare ale părinților noștri. Pentru că n-au fost cu noi, ei mai cred și astăzi că am avut un început ideal, lipsit de crize și neînțelegeri.

Înainte de căsătoria lui, un tânăr foarte înțelept i-a făcut mamei sale o rugămintă: „Mamă, dacă ne vei vedea vreodată că ne certăm, dumneata să îți întotdeauna cu ea. Să cauți să-i dai mereu ei dreptate. Eu te iubesc și n-o să mă supăr, dar ea s-ar putea să nu te ierte așa de repede pe dumneata. Nu căuta să știi cine are dreptate; caută să-i dai întotdeauna dreptate ei!“

Pentru a respecta dreptul la taină, mulți tineri căsătoriți au trebuit să părăsească casa părinților lor. De altfel există și un proverb înțelept care spune că: „Nici un acoperiș nu este suficient de cuprinzător ca să adăpostească două familii“.

Părinții trebuie să știe să nu dea buzna în intimitatea familiei copiilor lor. Înțeleptul Solomon ne dă un sfat care se potrivește și pentru părinți și pentru socri: „Calcă rar în casa aproapelui tău, ca să nu se sature de tine și să te urască“ (Prov. 25:17).

Este mai bine să fi dorit, decât tolerat!

Dreptul la inițiativă

Un părinte înțelept își crește copiii în așa fel încât, spre maturitate, să-i socotească mai degrabă un fel

de parteneri cu responsabilități și privilegii crescânde. Cea mai mare bucurie a unui părinte ar trebui să fie să-și vadă copiii că au început să trăiască pe propriile lor picioare.

Dacă copiii dumneavoastră s-au căsătorit, nu vă mai așteptați ca ei să vă ceară părerea de fiecare dată când au o problemă. Priviți-i de departe și bucurați-vă de inițiativele lor. Când îi vizitați, căutați întotdeauna să scoateți în evidență ce este bine și frumos în felul lor de a fi. Admirati-le sincer priceperea și priviți cu încredere timidele lor începuturi. Nu fiți zgârciți cu laudele, ci pricepuți la încurajare. Feriți-vă să faceți comentarii negative. Când vedeți ceva nepotrivit, rugați-vă. Faceți ca prezența dumneavoastră să le fie plăcută și veți primi în schimb dorința lor de a vă avea alături.

În ciuda tuturor limitărilor impuse de noua situație, nu încetați să vă considerați părinți. Meseria aceasta este „pe viață!“ Rugați-vă Domnului pentru bunăstarea lor spirituală și materială, fiind gata oricând să le fiți o pildă de credință și de renunțare de sine.

RADIO „VOCEA EVANGHELIEI“ - TIMIȘOARA

REPORTER - IOAN CIOBOTĂ

EUGENIA LUP

„Doamne de ce s-a întâmplat asta? De ce ai îngăduit accidentul ăsta?“

„Eugenia era pe patul spitalului din Turnu Severin, când medicul mi-a spus că s-ar putea să o pierd. I-am cerut medicului să facă orice să salveze și copilul și pe Eugenia.“

Eugenia Lup era o handbalistă foarte bună. Și-ar fi dorit să devină jucătoare profesionistă sau antrenoare de handbal. O operație și un accident i-au oprit brutal cariera. Iar de aici până la sentimentul prăbușirii unei lumi de visuri nu a fost decât un pas. Următorul pas a fost gândul sinuciderii datorită senzației de inutilitate pentru lumea aceasta și pentru cei din jur.

Cristos i-a ieșit în cale, a apucat-o de mână și a ajutat-o să înțeleagă valoarea imensă pe care o are în ochii lui Dumnezeu prin faptul că El însuși, Cristos a murit în locul ei, pentru păcatele ei.

Eugenia Lup:

- Eu am doar mamă, pe tata nu-l cunosc. Mai am o soră. Tata a părăsit-o pe mama, înainte de a mă naște eu, când mama era gravidă cu mine. Mie îmi plăcea foarte mult sportul. Am jucat handbal în echipa de juniori în Drobeta Turnu-Severin. Încercam să fiu cea mai bună, iar când nu voi mai putea juca handbal, doream să devin o antrenoare bună de handbal.

Reporter:

- Ai ajuns sportivă bună. Doar că acum alergi pentru o altă cunună. O cunună care nu vestește. Și într-o alt fel de alergare. În

alergarea de a câștiga premiul pe care Cristos îl va da în „Ziua aceea“ tuturor celor ce îl vor fi iubit pe El. Cum s-a desfășurat cariera ta din handbal?

Eugenia Lup:

M-am îmbolnăvit și a trebuit să întrerup antrenamentele. Doctorul mi-a interzis orice fel de efort fizic. Am sperat că totul se va rezolva și voi putea să merg mai departe. Însă după doi ani de tratament nu a fost nici un rezultat pozitiv și a trebuit să mă operez. Am sperat ca măcar după operație să pot să continui să joc handbal. Am încercat. Am mers la antrenamente, însă nu mai puteam face față. Eram foarte oboșită. Atunci am renunțat. Aceea a fost cea mai cumplită zi din viața mea. Mi-am dat seama că nu mai am pentru ce să trăiesc. A fost groaznic. Toate visele mi s-au zdruncinat, mi s-au spulberat. A urmat o perioadă de frământări. Atunci mi-am pus pentru prima dată întrebarea: „Cine sunt eu? De ce mi se întâmplă mie toate lucrurile acestea? Și care este scopul meu în lumea aceasta?“ Am încercat să găsesc răspunsuri. Nu le-am găsit. Le-am căutat o mare perioadă de timp. Văzând că nu reușesc să găsesc răspunsurile am hotărât să-mi iau viața. Nu mai aveam pentru ce sa trăiesc. Dar într-o zi, înainte de a-mi pune eu planul în aplicare, o prietenă a venit la mine și mi-a adus o carte intitulată „Joni“. Când am început să o citesc, parcurgând pagină cu pagină, m-am văzut pe mine. Trăirile și simțirile pe care le aveam eu le-a avut și acea tânără care se numea Joni. Și totuși ea a găsit forța să meargă mai departe.

Joni era o fată de 18 ani care dintr-o greșeală de înot și-a fracturat coloana vertebrală și a rămas

paralizată pentru tot restul vieții, de la gât în jos. Totuși a găsit forța să meargă mai departe, găsindu-l pe Dumnezeu.

Reporter:

În ce măsură te-ai identificat cu durerea prin care a trecut Joni sau cu rezolvarea pe care ea a găsit-o în Dumnezeu?

Eugenia Lup:

În această carte am găsit răspunsurile la întrebările mele. „Cine sunt eu?“ am aflat că sunt copilul lui Dumnezeu, creată după chipul și asemănarea Lui.

„De ce mi se întâmplă mie toate aceste lucruri?“ am găsit în această carte un verset din Biblie care zicea „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu.“ Și eu mă consideram o tânără care îl iubeam pe Dumnezeu.

„Care este scopul meu în această lume?“ Tot în carte am găsit că scopul meu este să-L slujesc pe Dumnezeu.

Eram singură în cameră. Am căzut pe genunchi, am izbucnit în plâns și L-am rugat pe Domnul să mă ierte, pentru că deși El mi-a dat viață, eu am vrut să mi-o iau. I-am mulțumit că mi-a dat viața veșnică.

I-am cerut Domnului Isus să-mi ierte păcatele și să devină Domnul și Mântuitorul meu personal. Atunci am simțit o ușurare uriașă. Parcă o pătură neagră mi s-a luat de pe minte. Am simțit pacea și dragostea lui Dumnezeu cum îmi cuprinde inima.

continuare în pag. 18

Perspective profetice

Fondată în Egipt, în 1928, Organizația Fraților Musulmani a dat naștere unei ample „Mișcări islamice“ inspirate de ideile sale, care reprezintă, astăzi, principala forță din lume ce se revendică de la islamism. Youssef Nada spune că nu el este autorul textului, pe care îl atribuie unor „cercetători musulmani“ neprecizați.

Ambițiile Fraților Musulmani

„Proiectul“, un text de 14 pagini, datat decembrie 1982, preconizează „studierea centrelor de putere locale și mondiale și posibilitățile plasării lor sub influență“, „intrarea în contact cu orice nouă mișcare angajată în jihad oriunde s-ar afla aceasta pe glob“, „crearea celulelor jihadului în Palestina“ și „alimentarea sentimentului de ură față de evrei“. Toate acestea, în scopul „coordonării acțiunii islamice într-o singură direcție pentru (...) consfințirea puterii lui Allah pe Pământ“.

Un raport al anchetatorilor elvețieni afirma că „Proiectul“ și alte documente descoperite acasă la Youssef Nada „confirmă rolul jucat de Frații Musulmani atât în inspirarea, cât și în sprijinirea - directă ori indirectă - a islamului radical în lumea întreagă“. În această optică, „Proiectul“ a putut juca un rol în crearea de către Frații Musulmani și continuatorii lor a unei rețele de instituții religioase, educative și caritabile în Europa și în Statele Unite ale Americii. De altfel, „Proiectul“ preconizează „construirea instituțiilor sociale, economice, științifice și medicale și penetrarea în domeniul serviciilor sociale pentru a intra în contact cu poporul“. În acest scop, trebuie „studiate diversele vecinătăți politice și probabilitățile reușitei în fiecare țară“.

Un responsabil occidental care l-a studiat descrie „Proiectul“ ca pe „o ideologie totalitară de infiltrare, care, în cele din urmă, reprezintă cel mai mare pericol pentru societățile europene“: „Proiectul“ va fi un pericol peste zece ani, spune el; vom asista la apariția, în Europa, a revendicării unui sistem paralel, crearea unor „parlamente musulmane“, ceea ce există deja în Marea Britanie. Atunci va începe distrugerea lentă a instituțiilor noastre, a structurilor noastre“.

Chuck Missler, unul din teologii americani pasionat de profetologie, întreține un „site“ de Internet unde urmărește zece mișcări mondiale care prevestesc apropierea venirii Domnului.

Site-ul se numește „Koinonia“ și poate fi accesat la adresa:

<http://www.khouse.org/strategictrends/>

Vom prelua aici articole pe care le socotim de interes general pentru noi toți.

1. Arme de distrugere în masă	Mat. 24:22
2. Pericolul Islamic	Dan. 11
3. Bătălia pentru Ierusalim	Zah. 12; Luca 21
4. Invazia lui Magog	Ezech 38, 39
5. Apariția superstatului european	Dan. 2:7
6. Ridicarea Chinei	Isaia 49; Apoc. 19
7. Plăgi biotehnice globale	Apoc. 6:8
8. Religia ecumenică	Apoc 13, 17, 18
9. Guvernul mondial	Apoc. 13
10. Rolul Americii	2 Cron 7:14

Vom căuta să păstrăm numerotarea aceasta și vom identifica specificul unei știri după numărul perspectivei profetice în care se încadrează.

Cu prudența recomandată în astfel de îndeletniciri, vom parcurge împreună studiile acestui om de excepție.

Planul secret de islamizare a planetei 14/10/2005

Un document misterios trasează strategia de expansiune a ideologiei islamice în întreaga lume.

În noiembrie 2001, în timpul unei percheziții, anchetatorii elvețieni au descoperit „Proiectul“, o ambițioasă strategie menită să „instaureze domnia lui Allah“ pe întregul Pământ, document ce ar putea explica dezvoltarea islamismului în lume în ultimii 20 de ani, scrie Sylvain Besson în cotidianul elvețian „Le Temps“. Besson este și cel care publica - pentru prima dată - „Proiectul“, în cartea sa intitulată „La conquete de l'Occident“ (Cucerirea Occidentului), releva Rompres.

Este, oare, posibil ca dezvoltarea islamismului în lume, din ultimele decenii, să fie - cel puțin parțial - produsul unei strategii oculte, a unui plan deliberat de cucerire a puterii, se

întreabă autorul elvețian. Documentul la care face referire a fost găsit de poliștii elvețieni în timpul unei percheziții efectuate în apropiere de Lugano, la vila lui Youssef Nada - un bancher egiptean pe care autoritățile americane îl acuză de sprijinirea terorismului. Rămas secret timp de aproape două decenii, „Proiectul“ reprezintă un text strategic, a cărui ambiție supremă este „să instaureze domnia lui Allah pretutindeni în lume“.

Ancheta penală inițiată împotriva lui Youssef Nada, care conducea - din momentul creării ei, în 1988 - Banca Islamică Al-Taqwa din Lugano, a fost clasată în luna mai, anul acesta, iar statul elvețian a fost condamnat să-i plătească despăgubiri bancherului. Cu toate acestea, Nada, care a negat că ar avea vreo legătură cu terorismul, a recunoscut că a fost vreme de mai mulți ani unul dintre principalii lideri ai ramurii internaționale a Fraților Musulmani, printre cele mai importante grupuri islamiste contemporane.

Război ideologic contra Occidentului

Importanța „Proiectului” ține atât de istoria sa, cât și de conținutul lui. Originile sale intelectuale se situează în anii 1960, când „teoreticianul-șef” al Fraților Musulmani, Said Ramadan, se refugiază la Geneva. În septembrie 1964, ziarul său „El Muslimoun” publică un text ce face un apel pentru începerea unui „război ideologic” împotriva Occidentului. Se pune atunci problema de a da o replică la crearea statului Israel, considerată de islamişti un element al unui vast complot împotriva religiei musulmane și a credincioșilor săi: „De aceea suntem convinși că acest plan ideologic elaborat trebuie să fie parat de un plan ideologic la fel de elaborat și că trebuie să se răspundă atacurilor sale ideologice, războiului său ideologic cu un război ideologic”.

O minoritate solidă

În Europa trăiesc peste 33 de milioane de musulmani, cifră ce include și etnicii musulmani din Balcani. În Franța, musulmanii reprezintă 8,2% din populație, anume 5 milioane de persoane, în Germania reprezintă 4,5 procente, adică 3,7 milioane, iar în Marea Britanie, 2,2 procente, respectiv 1,64 milioane. Musulmanii reprezintă o minoritate semnificativă și în Olanda, Italia, Spania, Elveția, Suedia sau Danemarca, unde procentul lor variază între 2% și 4,9% din populație. În Statele Unite, sunt între două și opt milioane de musulmani, reprezentând 1%-4% din totalul populației. O cifră exactă este imposibil de furnizat, întrucât la recensăminte cetățenilor nu li se cere să-și precizeze religia.

Amenințare globală

Oamenii de știință se tem că am putea asista în curând la o epidemie de gripă la nivel global în rândul oamenilor, motivul fiind acela că astfel de epidemii se produc de trei sau patru ori pe secol.

Cea mai probabilă cauză ar fi putea chiar febra aviară, iar cele mai multe semnale de alarmă sunt

ridicate de unul din virusurile care o provoacă - H5N1.

Din momentul în care și-a făcut reapariția în Asia, în anul 2003, virusul febrei aviare - extrem de contagios și mortal pentru păsări, care de altfel îl și răspândesc - a ucis și câteva zeci de persoane.

Experții sunt de părere că este doar o chestiune de timp până ce virusul va suferi mutații, cu consecința unei răspândiri rapide de la om la om.

Este omenirea pregătită să facă față unei pandemii?

La nivel global încep să prindă contur planurile în vederea unei eventuale pandemii de gripă aviară în rândul oamenilor, însă pregătirile în acest sens se află de-abia într-un stadiu incipient.

Experții din domeniul sănătății și epidemiologii lansează avertismente severe privind primejdiile pe care le-ar pune o pandemie de febră aviară în rândul oamenilor.

Orice eventuală confirmare a faptului că tipul H5N1 va fi devenit capabil să se transmită de la om la om va determina Organizația Mondială a Sănătății să ridice nivelul de alertă la pandemie de la 3 la 6, nivelul cel mai ridicat.

Într-un astfel de caz, guvernele vor fi obligate să ia măsuri urgente de prevenire a răspândirii bolii, iar printre domeniile de activitate cele mai afectate va fi transportul aerian.

În primele zile ale unei eventuale pandemii vor fi impuse o serie de restricții la deplasări, însă ele nu vor avea efectul scontat, avertizează experții, deoarece persoanele infectate nu vor prezenta rapid simptomele bolii.

Pregătiri greoaie

În multe țări, serviciile de urgență efectuează în mod regulat exerciții de pregătire la atacuri teroriste, însă e dificil să convingi guvernele țărilor respective să pună la punct planuri de anvergură în vederea unei pandemii.

Milioane de păsări au fost sacrificate în întreaga lume ca urmare a izbucnirii gripei aviare

Doar 40 de guverne din întreaga lume au înaintat OMS planurile prin care vor să facă față izbucnirii unei epidemii de proporții.

Însă cele mai multe dintre ele sunt țări occidentale, bogate, și în nici un caz țările asiatice unde gripa aviară a făcut deja 60 de victime din rândul oamenilor.

Epicentru asiatic

Ceea ce a trezit la acțiune țările europene este semnalarea cazurilor de gripă aviară în Rusia.

Și asta din cauza temerii că păsările migratoare ar putea aduce virusul în vestul continentului.

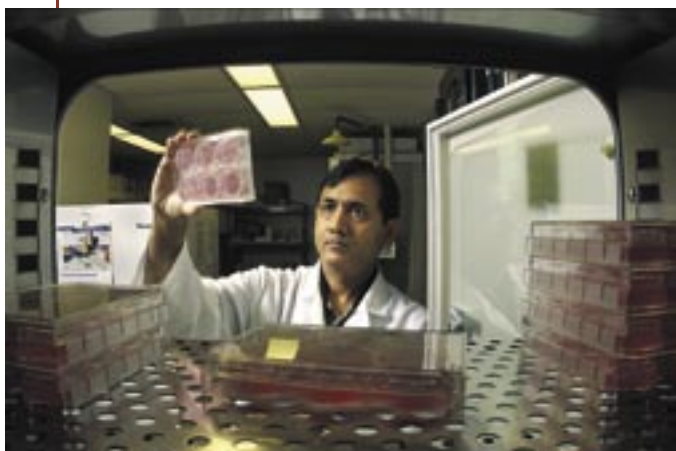
Tamsin Rose, secretar general al Alianței Europene pentru Sănătatea Publică - care reprezintă un număr de 115 organizații non-guvernamentale, la Bruxelles - se teme că din cauza lipsei unei planificări adecvate, eforturile de ținere sub control a virusului sunt de pe acum subminate:

Virusul este contractat prin contact direct cu păsările bolnave, iar „luarea” sa de la om la om nu este stabilită cu precizie.

„E nevoie să existe o serie de linii directoare clare privind măsurile pe care ar trebui să le ia societatea civilă”, spune ea.

„Sunt întrebări care-și așteaptă răspunsul - care sunt domeniile cheie și salariații care trebuie să primească primii ajutor? Este necesară închiderea școlilor și transformarea lor în centre de triaj? Cât de pregătiți suntem în vederea unor eforturi de asemenea amploare? Din câte constatăm noi, membrii noștri nu sunt pregătiți pentru așa ceva”.

Un lucru e cert, pentru moment, experții își concentrează atenția pe posibilitatea izbucnirii unei pandemii în sud-estul Asiei, nu în Europa sau America de nord.

Măsuri de primă urgență

Recent a fost realizată o simulare, menită să evalueze în ce măsură ar putea fi ținută sub control o eventuală pandemie în sud-estul Asiei.

Oamenii de știință au ajuns la concluzia că gripa aviară ar putea fi ținută sub control prin identificarea rapidă a sursei infecției, combinată cu distribuția rapidă și intensivă a medicamentelor anti-virale.

Studiu de caz, Tailanda. Cu roșu, cazurile noi, cu verde, locurile unde epidemia se încheiase, la 60-90 de zile după izbucnirea unei epidemii necontrolate.

Studiul recomandă totodată constituirea unor stocuri - la nivel internațional - de medicamente anti-virale, care să poată fi distribuite rapid în caz de urgență.

Concluziile studiului au fost publicate la începutul lunii august în revista Nature, fiind larg salutate de Organizația Mondială a Sănătății.

Drept răspuns, gigantul farmaceutic Roche s-a angajat să pună la dispoziția OMS trei milioane de doze din medicamentul anti-viral Tamiflu.

Însă distribuția lor eficientă e o altă chestiune. Până în prezent, Roche a promis doar că va expedia medicamentele unui aeroport internațional, situat în apropierea locului unde ar izbucni o epidemie de proporții.

„Pandemie inevitabilă“

Pe teren, lupta omenirii împotriva unei tulpini a virusului care ar suferi mutații astfel încât să se transmită

de la om la om, va reveni în primul rând unor organizații de voluntari bine pregătite în acest scop.

Cum dispune de resurse umane limitate, Organizația Mondială a Sănătății are o rețea de voluntari, numită Rețeaua globală de alertă și răspuns la epidemii.

În acest fel, poate trimite în diverse locuri echipe mici, formate din experți,

epidemiologi, medici obișnuiți să lucreze cu terapie intensivă și alți specialiști.

În Indonezia au fost preferate vaccinările, acolo unde a fost posibil, în locul sacrificărilor.

După acest prim asalt, responsabilitatea va reveni însă guvernelor naționale.

În cazul în care epidemia devine o pandemie, avertizează OMS, munca voluntarilor va fi insuficientă.

În eventualitatea în care apar și alte focare de infecție - dincolo de cel inițial - este puțin probabil ca diversele țări afectate să primească medicamente din stocurile internaționale.

Guvernele vor trebui să se bazeze doar pe stocurile proprii.

În orice caz, este puțin probabil ca medicamentele puse deja la punct să poată ține în frâu o eventuală panepidemie provocată de o posibilă mutație suferită de virusul H5N1.

Odată ce va fi fost identificată o nouă tulpină a virusului vor trece cel puțin șase luni până să poată fi pus la punct un vaccin.

„Le spunem diverselor țări să-și pună la punct o serie de planuri, deoarece o pandemie este inevitabilă“, spune Dick Thompson, din partea OMS, avertizând totodată că în cazul unei pandemii, ar putea muri între două și șapte milioane.

Tamsin Rose este chiar mai pesimistă:

„Vor muri multe milioane, iar o pandemie va modifica societatea, așa cum o vedem astăzi. Și nimeni nu e pregătit pentru așa ceva“.

ÎNCREDINȚARE

Nicholas Dinu

De-aș vrea să scriu un vers în nestemate
În clipa grea a omenirii frânte,
În noaptea unor visuri sfărâmate
Cu-o mână ce refuză să cuvânte;

De-aș vrea să cânt un psalm de fericire
În mijlocul durerilor supreme
Privind la tot ce-mi dă nedumerire,
Din înălțimea culmilor de vreme...

De-aș vrea să înțeleg misterul firii
Urcând și coborând pe-a lumii hartă
Prin scris, prin cânt, din cosmosul gândirii
Creând o capodoperă de artă;

Ar fi să scriu, să cânt de Creatorul ---
De Dumnezeu, de Duhul, de Isus.
El și prezentul, ca și viitorul
Pe pagina Scripturilor le-a pus.

Să scriu că El e Dumnezeu meu.
Că-n Patmosul trăirilor amare
De-ar fi să trec prin ceasul cel mai greu
Săpat adânc în palma Lui mă are.

Aș vrea ca pana mea grăbind să scrie
De jertfa ce fu pusă la Calvar;
Prin vers să spun cu mare bucurie
Că doar acolo e slăvitul Har.

Și în cântarea mea de dor nestins
Să cânt că Duhul Sfânt mi-e mângâiere;
Credință am prin El de ne-învis,
Speranță într-o zi de înviere.

Aș vrea să spun mulțimilor ce pier
Că mântuirea nu e o poveste;
Ci Domnul Slavei coborî din cer
Purtând cu El triumfătoare veste.

El a murit ca eu să pot trăi,
Că sunt copilul Lui, nu-i o părere
Prin jertfa Sa Isus înfăptui
Dumnezeiescul act de înfiere.

Însuși pământul de s-ar clătina,
Și de s-ar rupe sorii fără rost
În mâna Lui mă voi încredința,
El, singurul, e stânca de-adăpost.

September 05, 2005

CHEMARE LA RUGĂCIUNE

Toate lucrurile bune ...

Subliniind importanța rugăciunii, C. H. Spurgeon a spus „Atunci când Dumnezeu dorește să facă un lucru mare, El îi determină, în primul rând, pe copiii Lui să se roage.“ Cât de adevărat este lucrul acesta! Biserica primară „stăruia în rugăciuni“ „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți“ (Faptele Apostolilor 2:47). În capitolul patru din Faptele Apostolilor citim: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“ (Faptele apostolilor 4:31). Înainte de prima călătorie misionară a apostolului Pavel, credincioșii din Antiohia „slujeau Domnului și posteau“ (Faptele Apostolilor 13:2).

Aceasta era dinamica vieții spirituale a bisericii primare. Nimic fără rugăciune și totul ca urmare a rugăciunii, pentru că în lumea spirituală doar puterea lui Dumnezeu mișcă lucrurile în direcția împlinirii voiei Lui. Credincioșii din primul veac au înțeles lucrul acesta, de aceea ei nu și-au permis să întreprindă ceva de unii singuri, ci întotdeauna în dependență de Dumnezeu.

Cred că această lecție a dependenței de Dumnezeu, care se exprimă în primul rând prin rugăciune, este lecția care trebuie s-o reînvățăm noi, credincioșii din Statele Unite și Canada. Dacă dorim să ne bucurăm de progres spiritual în bisericile noastre și dacă dorim să avem o „voce“ în generația noastră, atunci haideți să ne întoarcem la rugăciune.

Ceea ce nădăjduiesc să putem realiza la nivel de Asociație, în primul rând, este să ne unim într-un lanț al rugăciunii, un „prațer netșoră,“ care

să ne aducă aproape de Dumnezeu și unul de altul, și care să pregătească viețile noastre pentru lucrările la care Dumnezeu ne cheamă. Dorința pentru o astfel de părtășie în rugăciune nu este nouă, deși până la ora aceasta nu am reușit să o realizăm. Știu că Dumnezeu dorește să ne rugăm, El ne cere să ne rugăm, de aceea îndrăznesc să vă chem la acest lanț al rugăciunii. Pentru realizarea lui, aș dori să împărtășesc cu dvs câțiva pași practici:

1. Păstorii care vor să participe la acest lanț al rugăciunii, împreună cu bisericile pe care le păstoresc, să comunice lucrul acesta pe lista de email a păstorilor din Asociație.

2. Păstorii să numească un membru al bisericii care să coordoneze rugăciunea la nivel de biserică. Acest membru trebuie să fie un om al rugăciunii în primul rând și apoi un bun organizator și motivator. De asemenea, trebuie să aibă acces la email.

3. Nevoile de rugăciune la nivel de Asociație vor fi comunicate prin email fraților responsabili cu rugăciunea din fiecare biserică, cât și păstorilor din Asociație. Apoi, nevoile de rugăciune vor fi transmise mai departe membrilor bisericilor care vor alege în mod voluntar să facă parte din această rețea de rugăciune.

4. Vom avea un start al acestui lanț de rugăciune începând cu Ianuarie 2006, dar lucrul acesta nu înseamnă că până atunci nu ne putem ruga unii pentru alții. În luna Ianuarie vom încerca să avem rugăciune neîntreruptă, 24 din 24, pe durata întregii luni. De asemenea, vom încerca să postim în fiecare zi, acoperind toate cele 31 de zile din luna Ianuarie. Ne vom ruga după un calendar cu subiecte de rugăciune pentru fiecare zi din luna Ianuarie. Nădăjduiesc că această chemare la rugăciune nu va rămânea fără răspuns. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți acei care vor fi gata să lupte pe genunchi, împreună cu frații lor, pentru cauza Împărăției lui Dumnezeu în generația noastră. „Atunci voi turna peste casa lui David un duh de îndurare și de rugăciune ..“ (Zaharia 12:10). Când Dumnezeu vrea să facă lucruri mari în poporul Lui, în primul rând îi determină pe copiii Lui la rugăciune. Doamne, dă un duh de rugăciune peste Asociația noastră!

Liviu Tiplea

(continuare din pag. 13)

Reporter:

De ce crezi că ziua când ai aflat că nu vei mai putea juca handbal niciodată a fost cea mai neagră zi din viața ta, iar ziua când ai înțeles că totuși există un plan și o soluție pentru viața ta a fost probabil cea mai fericită până în momentul respectiv?

De ce aceste două zile puse în contradicție una cu cealaltă? Tu erai aceeași persoană. Care a fost diferența? Gândeai altfel lumea? Vedeai altfel lucrurile?

Eugenia Lup:

Am început să văd diferit lumea. Am încercat să văd oamenii prin ochii lui Dumnezeu, să-i privesc așa cum cred că îi privește Dumnezeu. Am văzut că mai este speranță. Am descoperit Biblia și ajutorul pe care mi-l poate da Biblia.

Reporter:

Probabil ca mama ta și sora ta nu au fost foarte încântate de hotărârea pe care ai luat-o, de decizia ta.

Eugenia Lup:

Mama mea nu s-a opus, dar sora mea a zis că sunt nebună.

Reporter:

Mi se pare corect, erai „neună pentru Cristos“.

Eugenia Lup:

Din punctul ei de vedere eram nebună. Gata cu distracțiile, deși nu eram o fire care să umblu prin discotecă, dar așa m-a văzut ea.

Reporter:

Dacă am ajuns la capitolul acesta, chiar așa, te întreb și eu, de ce ai hotărât să-ți închizi viața? Așa spun oamenii în momentul când te pocăiești. Mă refer la pocăința din inimă - atunci când hotărăști să trăiești o viață după voia lui Dumnezeu. Asta înseamnă pocăință, pentru că fiecare pădure are uscăturile ei... Pentru că te-ai hotărât să trăiești o viață după voia lui Dumnezeu, oamenii cred că ți-ai închis viața și ai renunțat la bucurie, ai renunțat la veselie, la petreceri, la distracții, mai ales că aveai doar 19 ani. Care sunt bucuriile pe care le ai acum în viața ta?

Eugenia Lup:

Sunt bucurii mari. Sunt căsătorită. Am un soț minunat care mă iubește și pe care-l iubesc mult. Avem o fetiță, Cristiana, și ea este una din marile bucurii. N-aș putea spune că toată viața e doar o bucurie pentru că mai vin și necazuri, dar împreună cu Dumnezeu trec peste ele mult mai ușor decât dacă aș fi singură.

Reporter:

Eugenia, să vedem acum ce ne spune soțul tău despre tine. Beni, care au fost momentele cele mai interesante în viața voastră? Momente de decizii mari.

Beniamin Lup:

În anul 1993, după ce ne-am căsătorit, Eugenia a rămas însărcinată. Am vizitat Turnu Severin. Era însărcinată în luna a treia, când un medic neatent i-a făcut o injecție greșită și a omorât sarcina. Eugenia era pe patul spitalului din Turnu Severin, când medicul mi-a spus că s-ar putea să o pierd. I-am cerut medicului să facă orice să salveze și copilul și pe Eugenia. Medicul mi-a spus: „Copilul e deja aruncat și s-ar putea să-ți pierzi și soția.“

După ce a pierdut sarcina, în acel salon, în spitalul de Ginecologie din Turnu Severin, patru persoane, patru femei din Oltenia l-au primit pe Christos, pentru că au văzut pacea și liniștea de pe fața Eugeniei și din inima ei. La întrebările lor referitoare la speranța ei, Eugenia le-a răspuns: „Eu știu că dacă mor, merg în cer.“ Patru femei din regiunea Turnu Severin s-au întors la Dumnezeu, acolo în spital.

Reporter:

Eugenia, de ce crezi că lasă Dumnezeu dureri în viețile celor care, în mod sincer, îl aleg pe El ca Mântuitor, ca Stăpân, ca Domn? Ce-ai învățat din

experiențele dureroase ale vieții tale? Între timp ai avut și un accident de mașină, după care te-ai ales cu clavicula ruptă.

Eugenia Lup:

Eu cred că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.“ Și chiar m-am întreb: „Doamne, de ce s-a întâmplat asta? De ce ai îngăduit accidentul ăsta?“

Reporter:

Și de ce mie? Așa cum ne întrebăm fiecare. De ce tocmai mie mi se întâmplă asta?

Eugenia Lup:

Da. Și răspunsul l-am primit mai târziu, peste câteva săptămâni, când am întâlnit acolo în spital o tânără - Carla Preda - căreia i-am vorbit despre Dumnezeu și care s-a întors la Dumnezeu.

Dumnezeu are planurile Lui cu fiecare om.

Reporter:

Și nu putem spune decât la fel ca și Iov: „Slăvit să fie Numele Domnului!“ pentru viețile noastre.

Ceața ascultătoare

Am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus.
- (Fapte 27:25)

Cu un număr de ani în urmă am fost în America cu căpitanul unui vapor cu aburi care era un creștin foarte devotat. După ce ne-am îndepărtat de coasta Terra-Nova, mi-a spus: „Ultima oară când am fost cu vaporul aici, adică acum cinci săptămâni, s-a întâmplat ceva care a revoluționat întreaga mea viață creștină. Eram pe punte de douăzeci și patru de ore în cap când George Mueller din Bristol, Anglia, care era un pasager la bord, a venit la mine și mi-a spus: „Căpitane, sunt nevoit să-ți spun că trebuie să fiu în Quebec sâmbătă după-amiază“. „Imposibil!“, am răspuns eu. „Foarte bine“, a răspuns Mueller, „dacă vaporul tău nu mă poate duce, Dumnezeu va găsi o altă cale, pentru că eu n-am pierdut nici un angajament în cincizeci și șapte de ani. Hai să coborâm în camera hărților ca să ne rugăm“.

M-am uitat la acest om al lui Dumnezeu și m-am gândit în sinea mea: „Din ce azil de nebuni a scăpat?“ Nu întâlnisem niciodată un om ca acesta. „Domnule Mueller“, am spus, „realizați cât de densă este ceața?“ „Nu“, a replicat el. „Ochii mei nu se uită la ceața densă, ci la Dumnezeul cel viu, care controlează toate împrejurările din viața mea“.

Atunci el a îngenunchat și a rostit una din cele mai simple rugăciuni pe care le-am auzit vreodată. După ce a terminat, am început să mă rog, dar el mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus să nu mă rog. El a spus: „Mai întâi că tu nu crezi că Dumnezeu va răspunde, și al doilea, EU CRED CĂ A RĂSPUNS. Ca urmare, nu mai este nevoie să te rogi pentru asta“.

În timp ce mă uitam la el, a spus: „Căpitane, Îl cunosc pe Domnul meu de cincizeci și șapte de ani, și n-a existat nici o singură zi în care să nu reușesc să obțin o audiență la Împăratul. Ridică-te, căpitane, și deschide ușa, și vei vedea că ceața a dispărut“. M-am ridicat, și într-

adevăr ceața dispăruse. Și sâmbătă după-amiază George Mueller era în Quebec la adunarea lui“.

Optimismul credinței

Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.
(Evrei 12:1)

Sunt anumite lucruri care nu sunt păcate în ele însele, dar care tind să ne tragă în jos sau să ne distragă și devin pietre de poticnire pentru creșterea noastră spirituală. Una din cele mai rele dintre acestea este disperarea sau deznădejdea. O inimă grea este într-adevăr o greutate care cu siguranță ne va trage în jos în sfințenia și utilitatea noastră.

Eșecul copiilor lui Israel de a intra în Țara Promisă a început cu plângerile lor, sau așa cum o spune Cuvântul: „Toți copiii lui Israel au cârtit“ (Num. 14:2). S-ar putea să fi început cu o slabă dorință de a se plânge și de a fi nemulțumit, dar ei au lăsat-o să continue până a înflorit și a rodit într-o totală răzvrătire și ruină.

Nu trebuie să ne îngăduim niciodată libertatea de a ne îndoii de Dumnezeu sau de dragostea și credințioșia Lui eternă față de noi în toate. Putem hotărî să ne împotrivim îndoielii cu toată voința noastră așa cum facem împotriva oricărui alt păcat. Apoi, dacă stăm neclintii, refuzând să ne îndoim, Duhul Sfânt va veni în ajutorul nostru, dându-ne credința lui Dumnezeu și încununându-ne cu victorie.

Este foarte ușor să cădem în obiceiul de a ne îndoii, îngrijorându-ne, întrebându-ne dacă nu cumva ne-a părăsit Dumnezeu, și gândindu-ne că după toate prin câte am trecut, speranțele noastre vor sfârși în neîmplinire. Dar hai să refuzăm să fim descurajați și nefericiți! Hai „să primim ca o mare bucurie“ (Iacov 1:2), chiar și când nu simțim nici o

fericire. Haideți să ne bucurăm prin credință, printr-o hotărâre fermă, și socotind, pur și simplu, că este adevărat, și vom vedea că Dumnezeu va face lucrul acesta real pentru noi.

Diavolul are două șiretlicuri foarte abile. Primul este să ne ispitească să devenim descurajați, pentru că atunci suntem înfrânți și de nici un folos altora, cel puțin pentru o vreme. Celălalt este să ne ispitească să ne îndoim, prin aceasta rupând legătura credinței care ne unește cu Tatăl. Deci să fim atenți! Să nu fim înșelați în nici un fel.

Îmi place să-mi cultiv spiritul de fericire! El îmi acordează din nou sufletul și mi-l menține într-o armonie atât de perfectă că Satan se teme s-o atingă. Corzile sufletului meu devin atât de vibrante și pline de energie cerească încât își ia degetele diabolice de pe mine și se duce în altă parte! Satan este întotdeauna prudent să intervină la mine când inima mea este plină de fericirea și bucuria Duhului Sfânt.

Planul meu este pur și simplu să-mi păzesc duhul de tristețe așa cum în mod normal mă păzesc de Satan, dar din nefericire nu reușesc întotdeauna. Ca și diavolul însuși, tristețea stă înaintea mea când sunt pe autostrada utilității. Și stă față-n față cu mine până când bietul meu suflet devine trist și amar! De fapt, tristețea decolorează totul în jurul meu și produce o paralizie mentală. Nu mă mai interesează nimic, planurile de viitor par acoperite de nori în întuneric, și sufletul meu își pierde toate aspirațiile și puterea!

Un credincios în vârstă a spus odată: „Voișia în credința noastră face ca orice act de slujire să fie făcut cu plăcere, și niciodată nu înaintăm atât de repede în chemarea noastră spirituală ca atunci când suntem purtați pe aripile fericirii. Tristețea, însă, retează aceste aripi sau, folosind o altă analogie, face să cadă roțile de la carul slujirii noastre. Carul nostru devine atunci asemenea carelor egiptenilor la Marea Roșie, târându-se cu greu pe osie și încetinind progresul nostru“.

Charles Stanley, **Darul iertării**, Editura CLC Romania, 2005 (www.clcromania.ro)

„Persoana care are un spirit neiertător este întotdeauna adevăratul păgubaș și pierde mult mai mult decât cel căruia îi poartă pică. Acest lucru este ușor de observat dacă ne uităm cu o mare atenție la lucrurile pe care cei mai mulți oameni le refuză celor care le-au greșit. Lipsa iertării, prin natura ei, îi împiedică pe oameni să împlinească mai multe cerințe specifice vieții creștine și, practic, le cere să trăiască după îndemnul firi pământești, și nu după îndemnul Duhului.“

„Un spirit neiertător nu se dezvoltă peste noapte. El implică un proces de reacții și astfel are nevoie de timp pentru a se dezvolta.“ Discutând cu oamenii, de-a lungul anilor, am descoperit zece etape prin care este posibil să trecă un om. Nu toți vor trece prin fiecare etapă, dar aproape toți cei pe care i-am cunoscut și care aveau un spirit neiertător se puteau regăsi în multe dintre acestea.

Suferim

Toate suferințele noastre sunt de fapt forme ale respingerii. S-ar putea să nu le percepem în prima fază ca pe niște respingeri, însă asta se întâmplă atunci când alții greșesc față de noi. S-ar putea să simțim durere, abandonare, rușine, ură sau orice alt sentiment negativ. Însă toate au legătură cu respingerea. Prima etapă în dezvoltarea unui spirit neiertător este sentimentul de respingere.

Devenim confuzi

De multe ori, răspunsul nostru inițial la suferință, indiferent de forma pe care o îmbracă aceasta, este confuzia. Trăim un sentiment de uluire; nu suntem foarte siguri ce reacție trebuie să avem. Această stare se aseamănă cu starea de șoc. În această fază am putea gândi: Asta nu se întâmplă cu adevărat. Este posibil să avem chiar o reacție fizică, cum ar fi o senzație de gol în stomac. Multor oameni le-a venit rău atunci când au fost respinși. Această etapă este de obicei de scurtă durată, dar imediat trecem la etapa a treia.

Căutăm să facem un ocol

Cu toții dorim să evităm durerea. Din această cauză, atunci când suntem răniți emoțional, în loc să ne gândim la acest lucru, avem nevoie să găsim modalități de a evita aceste gânduri și amintiri dureroase. Facem ocoluri la nivelul minții. Nu am consiliat niciodată un alcoolic sau un dependent de droguri care să nu fi încercat să acopere durerea trecutului. Rădăcina problemei nu o constituia niciodată alcoolul sau drogurile, ci incapacitatea de a face față respingerii.

Căutăm, de asemenea, să facem un ocol la modul propriu. Avem tendința de a evita anumiți oameni, locuri și lucruri.

Un student de facultate din biserica noastră nu mă putea suporta și nu puteam pricepe de ce. Până la urmă, unul dintre prietenii lui mi-a explicat. Tatăl lui mă cita în mod constant, în special atunci când își disciplina fiul. Problema acestui tânăr era, de fapt, între el și tatăl lui. Însă din cauză că fusese rănit de tatăl său, privea cu dispreț la oricine sau orice era asociat cu acesta.

Săpăm o groapă

După ce încercăm să „ne facem programul“ în așa fel încât să evităm durerea, adică după ce ne aranjăm gândurile și viețile, în general, astfel încât să nu intrăm niciodată în contact cu ceva care ne-ar aminti de suferința noastră (încercare care rareori are succes), încercăm să

uităm tot ce s-a întâmplat. Săpăm o groapă și îngropăm experiența cât de adânc putem.

Negăm

A cincea etapă este cea a negării. Negăm că am fost vreodată răniți sau că încercăm să acoperim ceva. Zâmbim și spunem: „O, am rezolvat problema asta.“ Sau: „L-am iertat de mult.“

Oamenilor le e greu să treacă de această fază. Am întâlnit o mulțime de adulți care poartă cu ei o povară de amărăciune, demonstrată de nervozitatea lor sau de orice alt comportament negativ, însă ei nu văd nici o legătură între copilăria lor turbulentă și problemele lor ca adulți. Problemele unei femei erau atât de evidente legate de relația cu tatăl ei, încât fiecare persoană care știa ceva despre trecutul ei încerca să o facă să vadă legătura. Ea însă nega cu înverșunare.

Devenim oameni învinși

Indiferent cât de bine credem că ne-am îngropat suferința, ea tot va ieși la suprafață prin comportamentul nostru. Irascibilitate, hipersensibilitate, timiditate, un spirit critic, gelozie – toate acestea pot fi dovezi ale unei respingeri nerezolvate. Tragedia este că atunci când negăm faptul că ne păstrăm suferința, vom căuta oriunde, numai nu unde trebuie, o cale de a ne schimba comportamentul nefericit provocat de aceasta. Putem să ne mutăm, să ne schimbăm slujba, să ne schimbăm prietenii, să ne rededicăm viețile, să luăm hotărâri de Anul Nou, să învățăm versete pe de rost, să facem rugăciuni lungi, să postim sau să facem tot felul de exerciții spirituale. Însă dacă nu ne ocupăm de rădăcina problemei, vom sfârși prin a fi învinși în încercările noastre de a ne schimba.

Am văzut soți care au izbucnit în plâns de rușine din cauza durerii pe care o provocaseră. Totuși, cel mai des, ei ies pe ușă la sfârșitul a ceea ce părea a fi o sesiune de consiliere „transformatoare“ și repetă exact același comportament

demn de dispreț. De ce? Pentru că, deși s-ar putea să le pară rău pentru comportamentul lor, ei nu au abordat problema de la rădăcină.

Pe de altă parte, am văzut bărbați și femei care și-au rezolvat mânia și durerea pe care le simțeau. Am văzut bărbați care și-au rezolvat o dată pentru totdeauna problema irascibilității. Am văzut femei care au renunțat complet la așteptările nerealiste pe care le aveau față de soții lor. Aceste răsturnări bruște de situație aveau loc întotdeauna după ce rădăcina amărăciunii era descoperită, recunoscută și rezolvată.

Ne descurajăm

Aceasta este o etapă critică. Este de obicei etapa în care ori căutăm ajutor profesionist, ori încercăm să scăpăm definitiv din circumstanțele în care ne aflăm. După un timp, ni se pare că lucrurile nu se vor schimba niciodată. Orice mic progres pe care l-am putea vedea este întotdeauna spulberat de un alt incident care nu face decât să ne confirme suspiciunea că situația este fără speranță.

Aceasta este etapa în care soții își părăsesc soțiile fie pentru că soțiile lor nu vor să se schimbe, fie pentru că nu reușesc să reaprindă acele „sentimente de iubire” pe care le-au simțit cândva. Aceasta este etapa în care femeile încep să depindă de alcool și de medicamente pentru a face față dificultăților unei zile.

Un spirit neiertător distruge respectul. Dacă este lăsat nerezolvat, el poate dizolva loialitatea și chiar sentimentul datoriei, care sunt atât de necesare pentru a menține legătura căsătoriei în perioade dificile.

Descoperim adevărul

Pentru unii dintre noi, există un final fericit. Prin ajutorul cuiva sau prin harul lui Dumnezeu, descoperim rădăcina amărăciunii. Începem să înțelegem de ce ne comportăm astfel. Reușim să vedem legătura dintre trecut și prezent. Piesele încep să se potrivească.

Ne asumăm responsabilitatea

A noua etapă este strâns legată de etapa a opta. În această etapă, ne asumăm responsabilitatea. Decidem să încetăm să mai dăm vina pe alții.

Decidem să renunțăm la așteptarea că totul și toate să se schimbe în jurul nostru. Ne deschidem inimile pentru voia lui Dumnezeu oricât de mult ar dura.

Suntem eliberați

Rezultatul final, pentru acei dintre noi care suntem dispuși să ne rezolvăm acest spirit neiertător, este eliberarea. Prietene, poți să fi liber de acel comportament stânjenitor, nepotrivit, care desparte familii. Ai putea spune:

– Dar nu știți ce mi s-a întâmplat! Nu știți prin ce-am trecut!

Ai dreptate. Însă am cunoscut oameni în tot felul de circumstanțe care au fost eliberați și refăcuți emoțional.“

„Iertarea este un factor cu care fiecare dintre noi a trebuit să se confrunte într-un fel sau altul. Sunt lucruri pe care ție ți-ar lua puțin timp să le rezolvi. Alții însă ar avea nevoie, pentru aceleași circumstanțe, de un proces întreg care implică mult mai mult timp, rugăciune și consiliere spirituală. Însă este un proces pe care nu-l putem ignora, dacă vrem să fim liberi pentru a deveni persoane așa cum ne-a creat Dumnezeu să fim.“

Philip Yancey, **Tulburătoarele descoperiri ale harului**, Editura Aquaforte, Cluj, 2004 www.aquaforte.com

„Isus și-a făcut intrarea în lume pe parcursul unei perioade de revigorare religioasă în Palestina. Fariseii, de exemplu, stabiliseră reguli clare cu privire la păstrarea curățeniei: nu intra în casele celor de alt neam, nu lua masa cu păcătoșii, nu lucra în ziua Sabatului, spală-ți mâinile de șapte ori înainte de a mânca. Așa încât, atunci când s-a răspândit zvonul că Isus ar putea fi mult așteptatul Mesia, cucernicii evrei au fost mai degrabă scandalizați decât entuziasmați. Nu se atinsese El de persoane necurate, adică de leproși? Nu-i îngăduise El unei femei desfrânate să-i spele picioarele și să i le ștergă cu părul? Luase masa cu vameșii – unul dintre ei intrase chiar în cercul restrâns al celor Doisprezece – și se știa prea bine că El nu avea nici un respect pentru curățirea rituală și ținerea Sabatului.

Treaptă cu treaptă, Isus a năruit calea ierarhică de acces spre

Dumnezeu. I-a invitat pe schilozi, pe păcătoși, pe străini și pe nonevrei – necurații! – să ia parte la petrecerea lui Dumnezeu. Oare nu proorocise Isaia chemarea tuturor popoarelor la marea sărbătoare?

Apostolul Pavel – care, inițial, se împotrivi mai mult ca oricine schimbării, un „fariseu al fariseilor“, care îi mulțumise zi de zi lui Dumnezeu în rugăciunile sale că nu se născuse dintre Neamuri, robi sau evreu – a sfârșit prin a scrie aceste cuvinte revoluționare: „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.“ Moartea lui Isus, spunea el, a înlăturat opreliștile templului, năruind zidurile despărțitoare ale dușmăniei care îi întemnițase pe oameni în categorii. Harul a găsit un făgaș.“

„Cercetând viața lui Isus, mă surprinde mereu un lucru: categoria celor care îl revoltau pe Isus mai presus de orice o alcătuiau tocmai cei cu care El, cel puțin în aparență, avea cel mai mult în comun. Cercetătorii sunt de acord că Isus corespunea îndeaproape profilului fariseic.

Respecta învățătura Torei, a legii mozaice, cu alte cuvinte, cita din fariseii de seamă și le lua deseori partea în dezbaterile publice. Și, totuși, Isus se înverșuna cu deosebire împotriva fariseilor. „Șerpi“ îi numea El. „Pui de năpârci! Nebuni! Fățarnici! Povățuitori orbi! Morminte văruite!“

„Mi-a fost dat să cunosc numeroase exemplificări moderne ale preferinței legaliste pentru lucrurile neînsemnate. Biserica în care am crescut își exprima foarte limpede opinia în privința frizurii, a gablonțurilor și a muzicii rock, însă nu scotea nici o vorbuliță atunci când se puneau problema nedreptății rasiale și a suferințelor îndurate de negri în sud. Am întâlnit studenți sud-africani care proveneau din biserici unde tinerii creștini nu aveau voie să mestece gumă sau să se roage cu mâinile în buzunar și unde blugii iscau profunde bănuieli spirituale. Aceleași biserici apărau cu strășnicie politica rasială de apartheid.“

„Privind prin lentilele harului, cei din afara bisericii apar în aceeași lumină. Ca și mine, ca orice credincios din biserică, și ei sunt nu mai puțin decât niște păcătoși iubiți

de Dumnezeu. Fii pierduți, unii au rătăcit mult prea departe de casă, însă Tatăl îi așteaptă chiar și pe ei, nerăbdător să le iasă în întâmpinare cu bucuria sărbătorii ce are să urmeze.

Profeții din deșert, artiștii și gânditorii moderni caută în zadar un alt izvor al harului. „Lumea are nevoie, mi-e rușine s-o spun, de iubirea creștină“, scria Bertrand Russell. Cu puțin înainte de a muri, umanista și romanciera seculară Marghanita Laski îi mărturisea, într-un interviu, unui reporter de televiziune: „Îi invidiez pe creștini mai cu seamă pentru disponibilitatea de a ierta. Pe mine n-are cine să mă ierte.“ Iar Douglas Coupland, născocitorul termenului Generația X, își încheia volumul *Life After God* astfel:

„Secretul meu e acela că am nevoie de Dumnezeu – că sunt bolnav și că nu mai reușesc să mă descurc singur. Am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a dăruii, câtă vreme, după cum se pare, nu mai am puterea de a dăruii; pentru a fi bun, câtă vreme par să nu mai am puterea de a fi bun; pentru a iubi, câtă vreme par să nu mai am nici pe departe puterea de a iubi.“

Mă fascinează blândețea lui Isus în relația cu oamenii împovărați de asemenea lipsuri. Încerc să-mi reactualizez în memorie acest spirit al lui Isus în relația cu oamenii al căror comportament îmi displace din punct de vedere moral. Când sunt ispitit să mă retrag cu groază din calea păcătoșilor, a celor „diferiți“, îmi închipui cum trebuie să se fi simțit Isus în lume. Desăvârșit, fără prihană, Isus avea tot dreptul să fie îngreșat de purtarea celor din jur. Cu toate acestea, s-a apropiat de păcătoși cu milostivire, nicidecum pornit să-i judece.

Cel atins de har nu mai poate să-i privească pe rătăciți ca pe niște „nelegiuți“ sau „sărmani neajutorați“. Și nici nu caută semnele „vredniciei de a fi iubit“. Harul dezvăluie faptul că Dumnezeu ne iubește în virtutea a ceea ce este Dumnezeu, nu pentru că ne-am câștigat acest drept.“

Timișoara

Radio Vocea Evangheliei - Timișoara a câștigat premiul pentru jurnalism al agențiilor ONU în România, secțiunea radio, pe anul 2005. Duminică 23 Octombrie 2005, pe scena Sălii Palatului din București, cu ocazia celei de-a 60-a aniversări a Organizației Națiunilor Unite, resident coordonator (ambasadoarea) ONU în România, excelența sa Miss Soknan Han Jung a acordat premiile pentru jurnalism oferite de Sistemul ONU în România și Centrul pentru Jurnalism Independent. După mesajul înregistrat prezentat de Secretarul general al ONU Kofi Annan, au fost acordate patru premii pentru următoarele secțiuni: presa scrisă/ radio/ televiziune/ on-line. La secția Radio, premiul a fost câștigat de Ioan Ciobota - Radio Vocea Evangheliei Timișoara, pentru documentarul „CE NUME I-AI DA COPILULUI TĂU NENĂSCUT?“, o pledoarie împotriva avorturilor. Ne bucurăm să îl avem printre colaboratorii la revista noastră.

China

Potrivit unui raport publicat de China Aid Association pe 8 august a.c., peste 210 membri ai caselor de rugăciune subterane chineze au fost arestați de la începutul lunii iulie.

Pe 1 iulie 2005, aproximativ 70 de credincioși au fost arestați în satul Zhaolou, provincia Henan, în timpul unui serviciu de botez. Zece dintre cei arestați, inclusiv păstorul Wang Baode, au fost condamnați la 15 zile de detenție. Ceilalți au fost eliberați după ce au primit amenzi de aproximativ 40 dolari fiecare.

Pe 22 iulie, aproximativ 100 de studenți au fost arestați în orașul Wanzhuang, provincia Hebei, în timp ce participau la o școală biblică. După câteva ore de interogatorii, au fost eliberați însă li s-a ordonat să nu se mai întâlnească din nou.

Stiri de pretutindeni

În data de 26 iulie, o casă de rugăciune cu 400 de membri din Shanghai a primit ordinul să fie închisă. Biserica a fost înființată cu 16 ani în urmă. A fost găsită o informare oficială pe poarta clădirii bisericii, prin care se spunea că „întâlnirile religioase în această clădire sunt ilegale și trebuie să înceteze imediat; în caz contrar, liderii bisericii vor suporta pedepse administrative severe“. Pe 2 august, o casă de rugăciune din orașul Lutou, provincia Hubei, a fost inspectată de ofițeri de poliție, îmbrăcați în haine civile. În urma acestui raid, 41 de creștini chinezi membri ai Bisericii Chinei de Sud, și doi turiști americani au fost luați în custodie.

Americanii au fost ținuti închiși timp de șapte ore fără să li se permită contactul cu Ambasada SUA. Bibliile, carnetele de note și alte cărți creștine au fost confiscate. Dintre credincioșii chinezi, 11 au rămas în custodia poliției și mai mulți au fost torturați. Potrivit relatărilor celor eliberați, care au asistat la torturarea fraților lor de credință, doamna He Baobao, în vârstă de 60 de ani, a fost bătută în mod repetat de directorul închisorii, lovită cu picioarele și pumnii în cap, dată cu capul de pereți. Tânărul He Baobao, în vârstă de 17 ani, a fost spitalizat cu probleme grave de sângerări la nas, din cauza bătăilor pe care le-a primit.

Rugați-vă pentru cei care suferă în închisoare pentru credința lor, pentru înțelepciune și sănătate pentru cei eliberați. Rugați-vă pentru cei care instigă la violență împotriva creștinilor, ca ei să cunoască dragostea și pacea lui Dumnezeu. (China Aid Association, Vocea Martirilor)

Știri și anunțuri personale (aniversări, nunți, necrologuri, etc. sau prezentări de CD-uri sau alte articole de interes creștin se publică în schimbul unei donații de: \$50 - un sfert de pagină, \$100 - o jumătate de pagină și \$200 - o pagină).

VIRTUȚI SPIRITUALE PENTRU SLUJITORI VIRTUOȘI

Liviu Țiplea

Filipeni 2:19-30

- **Compașiune:** Relațiile sunt mai importante decât profitul

„Căci n-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el, și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră.“ Fil. 2:20

„Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos.“ Fil. 2:21

- **Consecvență:** Succesul în lucrare depinde de caracterul testat în timp

„Știți râvna lui încercată, cum ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei.“ Fil. 2:22

- **Cooperare:** Spiritul de a lucra în echipă elimină competiția

„Am socotit de trebuință să vă trimet pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimesul și slujitorul vostru pentru nevoile mele.“ Fil. 2:25

- **Consacrare:** Cauza lui Hristos este mai importantă decât confortul personal

„Ce-i drept, a fost bolnav, și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el.“ Fil. 2:27

- **Curaj:** Slujirea lui Hristos este mai importantă decât siguranța personală

„Căci pentru lucru lui Hristos a fost el aproape de moarte, și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine.“ Fil. 2:30

A roasted duck is the centerpiece, served on a bed of green lettuce in a silver tray. Surrounding it are various side dishes: a bowl of cherry tomatoes, a bowl of black olives, a bowl of sliced citrus, a bowl of green basil, and a bowl of sliced cucumbers and carrots. There are also baskets of grapes (green, purple, and red) and a basket of bread rolls. A carving knife and a carving fork are visible on the right side of the table.

**Când vei mânca și te vei sătura,
... ia seama să nu ți se umfle inima
de mândrie și să nu uiți pe Domnul,
Dumnezeul tău, ... Vezi să nu zici în
inima ta: „Tăria mea și puterea mâinii
mele mi-au câștigat aceste bogății.“**

**Ci adu-ți aminte de Domnul,
Dumnezeul tău, căci El îți va da putere
să le câștigi. (Deut. 8)**